

אוצרות התמיכה

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

ט"ז באדר תשפ"ה | שבת קודש | גליון 140

פרשת כי תשא - פורים

מנחם העל"צ חכם בנימין שמואל'י שליט"א

וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך
היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

ההלקה בידה	שקיעה	ייצאה	ד"ר
17:11	17:51	18:22	19:05
17:30	17:50	18:22	19:04
17:31	17:51	18:22	19:05
17:29	17:49	18:20	19:02

במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצריקא

יום ראשון - ט"ז אדר

טז. רבי שמעון סופר אב"ד בקראקא בן החת"ס, תרמ"ג | רבי נסים ירחי מגדולי רבני תונס, תרפ"ח | רבי אליעזר מנחם מנדל בירדגון האדמו"ר מללוב, תרמ"ג | רבי פנחס מנחם אלטר האדמו"ר מגור, תשנ"ו | רבי יצחק ברכה, מחכמי אר"ץ, ברך יצחק, תקל"ב | רבי מרדכי עזראן, מגדולי ירושלים, התרח"ץ

יום שני - י"ז אדר

יז. רבי ברוך שמעון סלומון, רבה של פ"ת, התשס"ט | רבי פתחיה מדרכי בירדגון, מח"ס נופת צופים | רבי יעקב חי בירדגון מחכמי המערבים | רבי ישראל זאב מניצברג ראב"ד לעדת החסידים י-מ, תשכ"ב | רבי אורי ב"ר משה אורנשטיין | רבי גרשון לפידות מופת השקדנים, תשט"ז | רבי שלמה ב"ר יצחק שוסטר, תשנ"ז

יום שלישי - י"ח אדר

יח. רבי שמעון ב"ר שמואל אביחצירא, מבקעה ירושלים | רבי חיים אלפסי ממחברי משוא דרבותא | רבי אלכסנדר זיסקינד, מח"ס יסוד ושוש העבודה, תקנ"ד | רב יחזקאל ב"ר יהודה לוינשטיין משגיח ישי' פוניב"ז, תשל"ד | רבי רפאל מניני חדאד, מח"ס פטר רחם, תשכ"א

יום רביעי - י"ט אדר

יט. רבי שמואל ענגל אב"ד ראדומיאל, מח"ס שו"ת מהר"ש ענגל | רבי אברהם חלאוה, מח"ס מנחת אברהם | רבי אליעזר ירוחם אלישר אביו של הרב ישא ברכה | רבי יוסף חיים זוננפלד גאב"ד ירושלים, תרצ"ב | רבי מאיר יחיאל הלוי מאוסטרובצה, תרפ"ח | רבי יצחק חדאד הראשון, מג'רבה, מח"ס תולדות יצחק, תקט"ו | רבי דוד מדינו בעל הצמח דוד | ר' רחמים לוי, מתלמידי רבינו מרדכי שרעבי, תשמ"א | רבי שמעון יהושע חירארי, התשנ"ה

יום חמישי - כ' אדר

כ. רבי יוסף הכהן כוג'לינוף מגדולי רבני בוכרה | רבי יואל סירקיש מקראקא, מח"ס הבית חדש, ה' אלפי ת' | רבי שמואל עלוש, מח"ס ויאמר שמואל, תשי"ט | רבי שמואל קלמן זיידל ב"ר מנחם מנדל שרשבסקי, תשי"ז | רבי אליהו משען, מגדולי מקובלי אר"ץ, התרמ"ב | רבי שלמה זלמן אירבאך ראש ישיבת קול תורה, תשנ"ה | רבי משה יהושע הגר, האדמו"ר מויזניץ, תשע"ב

יום שישי - כ"א אדר

כא. רבי שלמה יוסף זוין עורך האנציקלופדיה התלמודית, תשל"ח | רבי רפאל דוד בירדגון אב"ד מנקס | רבי אברהם בן מוסא, מח"ס מנחת סוטה, תצ"ג | רבי אלימלך מליזנסק בעל נועם אלימלך, תקמ"ז | רבי חנניה שאול, מח"ס מגן שאול | רבי מאיר הכהן שיף, המהר"ם שי"ף | רבי יצחק אלחנן מקובנא, מח"ס שו"ת באר יצחק, תרנ"ו

יום שבת - כ"ב אדר

כב. רבי יצחק אברהם שלמה מחכמי בבל | רבי חיים אלחנן, מח"ס טועמיה חיים | רבי אליעזר הלוי בן טובי, מח"ס פקודת אלעזר, תרמ"ו | רבי מאיר יונה, רב במגדל העמק, מח"ס בית מאיר, תשד"מ | רבי יחיאל מיכל הלוי עפשטיין, מח"ס ערוך השולחן | רבי אברהם מאיר יעקובוביץ רבה של חלת יהודה, תשנ"ב | רבי יעקב חורי, מח"ס בני יעקב לבושים, תרפ"ט | רבי חיים ב"ר ישראל אביחצירא מפריז קבור בירושלים | ר' אליהו ציון סופר זצ"ל ראש ישיבת רכסים

מופדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טאור הנערך מדי יום ע"י מיי"ר גדול הפקובלים

שלוחה 3 א בואטסאפ

לעריכת אזכרות

בארחות צהריים של אברכי ירבני הוישיבה כולל סעודת דרבני תורה וקריש כולל תיעוד שישלח אליכם בואטסאפ

שלוחה 7 א בואטסאפ

הידור מצווה

הכריתת לספרי תורה, תפילין וציודות בפקודתו של מיי"ר שליט"א וכן כל ספרי מיי"ר

שלוחה 5

תיקון נפטרם

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקירך ללא שמות טיספים

שלוחה 7

קביעת פגישה למי"ר

אך ורק דרך הטלפון

שלוחה 6

כולל לאברכים מצויינים החזקת אברך ללמוד התורה הקדושה להצלחה

מכון להוצאת ספרים יתכן להקדיש לע"ז

תואלים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 8

חלוקת ספרי הזכרת שמות ללא עלות שלוחה 4

לקבלת ההלכה והזמנת כ-2 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה בואטסאפ

בית הראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לבחורים תפארת התורה שלוחה 10

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

03-5520004 | www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4-בת-ים

טכ"פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמינית שיעורים: 073-3718129

ע"פ צחק ישראלי יוסף
054-655-4554

משולחן המלך

תיבות של "ביערת הקודש מן הכית". כאותו אדם שחלם בלילה שאומרים לו בחלום "בהמה, בהמה". הוא לא הבין מה הוא עשה שכך אומרים לו בחלום. הוא הלך לשאול את החכם, ואמר לו: "היו לך ספרים בכית והוצאתם?" ענה: "כן. אמרתי לאשתי שתוציא את כל הספרים מהכית, כי הם סתם ופוסים מקום". אמר לו הרב, "לכן קראו לך 'בהמה', שזה ראשי תיבות של 'ביערת הקודש מהכית'."

השמה מרויה שני עולמות

הגמרא אומרת במסכת פסחים, ששלושה חייבין אינן חיים. אחד מהם זה 'הרתחנין' - הכועס. הסכל זוכה לשני עולמות, ואילו הכעס מאבד שני עולמות. אין לו שמחת חיים, והוא כעצבות, ורב כל הזמן עם כולם, ויש לו תמיד תרעומת על שכניו וחבריו, ואומר "הוא אמר לי, והוא עשה לי..." כל הזמן יש לו סיבות על מה לכעוס. האדם צריך להיות שמח, ולדעת שהכל מלמעלה. בהרכה מקרים, למרות שלא היה צריך לכעוס, הגאווה שלו גורמת לו לכעוס, ואז הוא רב עם אשתו, והילדים כועסים עליו.

על זה אומר הפסוק בברכת יעקב ליששכר: "יזרא מנוחה כי טוב, ואת הארץ כי נעמה, ויט שכמו לסכול..." אם אדם רוצה שיהיה לו מנוחה ושמחה, ומבין שזה דבר טוב, הוא צריך לפעמים לסכול ולא להתרעם. על זה היה אומר הרב שרעבי זצ"ל: "יסכול, ולא יבול".

אדם שחי בחברה, אף פעם לא יכול להיות בנחת. תמיד, בכל מקום, יש אנשים שמפריעים. לא כל הדעות שוות, וכל אדם יש לו דעה משלו. אם זה לא מוצא חן בעיניו, הוא בכעיה. צריך לדעת להיות בסדר עם כולם ולהיות "נחת" - אדם שחי בנחת. דבר ראשון, בכיתו שלו - האדם צריך לנהוג בנחת עם אשתו ועם ילדיו, ואף פעם לא יכעס. צריך שידע, שהכל מהשמיים. גם אם אשתו לקחה לו את הכסף, ואיבדה לו, והזיקה ועשתה ודיברה ואמרה... זה הכל מהשמיים והכל לטובה. אם אדם לא ינהג כך, חייו לא יהיו חיים, והוא גם לא יהיה רצוי ומקובל על אנשי ביתו. הגאווה והכעס שלו גורמים לכך שגם אנשי ביתו אינם יכולים לסכול אותו. לכן, האדם חייב לתקן את מידותיו, שלא יהיה כעסן אלא תמיד יהיה "נחת". כשאדם כועס, ידוע ש"בעל חמה רב פשע", כמו שכתוב "לא תתח ולא תחטא". גם אדם ירא שמיים ו ל מ ד נ גדול - "כל הכועס, אם חכם

לעבוד את השם. בנוסף, עמלק מביא את האדם לידי כעס, וזה הרב הקשה ביותר, כשאדם בא לידי כעס. אומר הוזהר הקדוש, שמי שכועס, פוגם בכל עשר הספירות. לכן, "כעס" הוא ראשי תיבות: "כל עשר ספירות". עמלק רוצה שהאדם יכעס, כדי להכניס אותו לעצבות ולספיקות. בשום אופן אסור להיכנע לו. כל אדם צריך שתשרה עליו השכינה, וזה יכול להיות

עונג שבת

רק אם אין בו כעס, כי ברגע שהוא כועס הוא נטמא. אומר בעל ה"ראשית חוכמה" ב"שער הקדושה", שכל פגם שיפגם האדם בליבו על ידי שנאה וכעס, הוא מכניס בכך "צלם" בהיכל. הלב הוא קודש קודשים, וצריך שתשרה בו השכינה, אך ברגע שהאדם כועס, הוא מגרש את השכינה מליבו. לא רק שהוא מגרש את השכינה, כשהאדם כועס הוא מכניס לזוהר לכו את מעין עבודה זרה, הוא מגרש את השכינה ונותן לאל זר להיכנס במקומה. ואז הקב"ה כועס עליו - "א-ל קנא". "א-ל" הוא בגימטריא 31, ו"קנא" הוא 151. גם "כעס" הוא 151 עם הכולל. ומה התיקון של הכעס? "מקווה", שהוא בגימטריא 151, כמו השם הקדוש "קנא", ובזה הוא זוכה למידת ההכנעה. "הכנעה" היא גם כן כמניין "כעס".

כתוב שהכועס נקרא 'בהמה', ו'בהמה' היא ראשי

מנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש הנערכים משולחן המלך מתוך שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'עדי הי"ו

מחצית השקל

"ונתנו איש כופר נפשו" - "כפר" בגימטריא "יצר" = 300, ואז "לא יהיה בהם נגף" - "נגף" בגימטריא 133, שהוא כמניין "ס"מ א"ל" עם שני כוללים. כלומר, לא יהיה בהם ס"מ. אומר הקב"ה למשה, איני רוצה שתספור את בני ישראל, כי כל אחד מהם הוא מרגלית יקרה. בכל זאת, איך תמנה אותם? על ידי שקלים, קח מחצית השקל כופר נפשם, וכך נספור אותם. איך היה משה רבנו עושה זאת? היה ניגש לפתחי אוהלי בני ישראל ובת קול יוצאת ואומרת לו: "כך וכך נפשות יש פה - שני הורים ועשרה ילדים, ואלה שמותיהם: הראשון, קוראים לו שמואל, השני קוראים לו אברהם, השלישי יצחק וכן הלאה, ואז נתנו על כל אחד כופר נפשו. משה היה שורש של כל הנשמות, ועל ידי השקלים האלה הוא מנע את הנגע מבני ישראל, כי "שקלים" זה ראשי תיבות "שומרים קליפות למעלה" - יצילו מהמקטרגים".

בגנות הכעס

עמלק הוא הס"מ, הוא השטן, הוא היצר הרע, שרוצה תמיד להרפות את האדם מעבודת ה'. אדם מבטיח לעצמו שיוותר לא יעשה מעשים רעים, לא ידבר לשון הרע ותמיד ישמור על פיו, אך היצר הרע אומר לו: "אתה צודק, אבל תתחיל ממחר". כשהס"מ רואה אדם שהחליט לחזור בתשובה, זה מכה בשכילו, ולכן הוא אומר לו, "בסדר, תהיה צדיק, אבל היום יש לך כמה עסקים וטרדות. תמתין... עוד יש לך כעס על פלוני וכעס על פלמוני. חכה קצת... קודם תתן אותם, וכשתגמור - תתחיל לחזור בתשובה". אך למחרת הוא אומר לו: "קח לעצמך עוד שבוע", ואז, אחרי שבוע נוסף, הוא משכיח ממנו לגמרי את הדבר. כך, עד שאדם מתעורר שוב, ואז הכל הסיפור חוזר על עצמו. כך זה ממשיך כך... 50-60 שנה, ומי יודע כמה זמן זה יכול להמשיך כך... כשאדם שומע לקול היצר והולך בעצתו, הוא מפיל אותו לשאול תחתית.

מה שנותן לאדם את הכוח נגד כל הרע, הוא לעסוק בתורה. כשאדם עובד את השם בשמחה, זה הרב הכי גדול שיש. מה עושה עמלק? הוא מביא לאדם עצבות, ואז הכל הולך לטמיון. מאותו הרגע, קליפת עמלק מובילה את האדם לעצבות ומרה שחורה, ומשכנעת את האדם שהוא לא יצליח, וכך מונעת ממנו

מפי מרן מו"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור
הדף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

ל החזיון בכוכבים שיהודי יירש אותו. אמר "כנראה רוצים לעשות איתי מלחמה כמו שנלחמו בפרעה ז'נלחם בנו ועלה מן הארץ, ובסוף ניצחו אותו, והקדוש ברוך הוא נתן אותו בידם". לכן, כשנפגש אחשוורוש עם המן, הוא אמר לו "הכסף נתון לך, והעם לעשות בו כטוב בעיניך". אומרים רבותינו, "גדולה הסרת הטבעת יותר ממ"ח נביאים ושבע נביאות". אף אחד מהנביאים והנביאות לא הצליח להחזיר את ישראל למוטב אלא רק הסרת הטבעת הזאת. אבל מי יכול להשמיד את עם ישראל? אף אחד בעולם. רבותינו אמרו על כך: משל לעוף אחד שעשה לו קק על שפת הים ועבד על זה חודש חודשיים. הוא סידר אותו וכנה לעצמו צרף קטן. אך יום אחד עלה גל אחד גדול מהים ושטף את הכל. העוף הזה היה ממלא את מקורו מים, ואוגר אותם בחוק ביבשה. שאלו חברו "מה אתה עושה?" אמר לו: "נשבע אני, שאיני זו מכאן עד שאייבש את הים, ואת היבשה אהפוך לים!" אמר לו: "איך אתה חושב שתצליח לייבש את הים במקור, טיפה אחד טיפה? אינך אלא טיפש!" כך גם המן הרשע, שרצה להשמיד ח"ו את כל היהודים. אמר לו הקב"ה להמן: "כסיל שכמוך, אני רציתי להשמיד את ישראל ולא יכולתי, שכתוב 'ויאמר להשמידם, לולא משה בחירי', ואתה רוצה לעשות זאת?"

נדדה שנת מלכו של עולם

"בלילה ההוא נדדה שנת המלך" – אומרים רבותינו, שהכוונה לשנת מלכו של עולם. בליל הסדר, כל עם ישראל יושבים ומספרים בשבחי הבורא. עכשיו, בגלל גזירת המן, עם ישראל צמים בליל הסדר, והקב"ה שואל: "היכן הם בניי? מדי שנה אני יורד עם הפמליא של מעלה, לשמוע אותם בלילה הקדוש הזה. אבל מה זה? אין אף אחד בבתים... כולם צמים, והלכו לבית הכנסת לקרוע את השמיים בתפילה. אף אחד לא אוכל... מה זה? אני שומע את קולותיהם של תינוקות של בית רבן..." אמרו לו: "דיבנו של עולם, אין פסח השנה ואין ליל הסדר. גם הכהמות לא אוכלות, וגם התינוקות לא." שאל הקב"ה את המלאכים: "למה,

נעים שבת אחים גם יחד. כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן, זקן אהרון שיוורד על פי מידותיו", שואל המדרש: למה כתוב פעמיים "זקן" – גם "יורד על הזקן", וגם "זקן אהרון"? היה מספיק שיכתוב "כשמן הטוב על הראש שיוורד על זקן אהרון..." אלא, אומר המדרש, כשהיה יורד השמן על זקן אהרון, משה רבנו היה מרגיש כאילו השמן יורד גם על זקנו שלו. זהו שאומר "שבת אחים גם יחד" – הקשר והאחדות ביניהם היו כ"כ הדוקים, עד שמשם רבנו היה חש ומרגיש כאילו שמן המשחה היה יורד על זקנו שלו. אותו הדבר מצינו, שכשנשלח משה רבנו להוציא את עמ"י ממצרים, הוא התעכב שבועת ימים, כי חשש על כבודו של אהרון, אחיו הגדול. אך אז הרגיעו הקב"ה ואמר לו: "והנה יוצא לקראתך, וראך ושמח בלבו" – האחדות גרמה לו לחוש בפועל איך כל אחד אוהב את חברו כנפשו, ולא רוצה לעזוב אותו. כך זה צריך להיות בין אדם ואדם.

הקב"ה מצילנו מידם

הגמרא אומרת, שאחשוורוש היה שונא ישראל גדול יותר מהמן הרשע. הוא ביקש לעשות הכל נגד עם ישראל, וכמו שהגמרא אומרת, משל לאחד שהיה לו בור עמק בשדה, ואחד היה לו תל בשדה שלו. נפגשו השניים ביחד, ובעל הבור אמר: "טוב מאוד, אני צריך את התל כי יש לי בור", והשני אמר "אני כבר רוצה להוציא את העפר הזה, וזה בדיוק מה שאני צריך". אחשוורוש שאל בחזיון בכוכבים מי יירש אותו, ואמר

חכמתו מסתלקת ממנו. ע"י הכעס מסתלקת ממנו כל האמונה. אם אתה כועס, אתה כנראה לא מאמין בקב"ה... לכן, "בתחבולות תעשה לך מלחמה" – מי שיש לו טבע של כעס, צריך לעשות כל מה שהוא יכול, בתחבולות יעשה מלחמה, כדי לא לכעוס. הגדר הגדול הוא, שיכתוב לו כל מאמרי חז"ל על גנות הכעס, ואלה יהיו כל הזמן נגד עיניו, וכל פעם יחזור וישנן אותם. לא ברגע אחד אדם מסוגל להגיד "טוב, אני לא אכעס". אין דבר כזה. האדם צריך לדעת שהיצר הרע עובד קשה כל הזמן, אלא, שצריך להרגיש יצר טוב על יצר הרע, ואם לא הצליח, יקנס את עצמו. כך זה בכל מידה טובה שהאדם רוצה להפוך לקניין בנפשו.

הכעס מכלה גם את בריאותו של האדם – "מהנפש ועד הבשר יכלה בכעסו". הכל נובע מרדיפת הכבוד. אך מה יעזור הכבוד? הכל הבל הבלים. "כעס, קנאה, שנאה" סימנם – "בקש נידף". אליהו הנביא אמר: 'אני הולך למי שקפדן'. היו חכמים גדולים שהיו קפדנים, אך לא זכו שאליהו הנביא יתגלה אליהם, כיוון שהיו כועסים הוא לא רצה להיות אצלם. אומר רבנו האר"י כ"שער הליקוט"ם, שכל הכועס מוחליף נפשו כנפש הסטרא אחרא, וכל המצוות שקיים וכל התורה שלמד, הכל נאבד! ואז הוא צריך להתחיל לתקן הכל מחדש... אז מה עשינו בכך? אחר כך הוא עוד הפעם יכעס, ואז עוד הפעם יצטרך לתקן... אומר האר"י, שכאשר כועס האדם, מסתלקת ממנו הנשמה הטוהרה ונכנסת בו נפש מן "החיצונים". לכן, כל הכועס, כל חוכמתו מסתלקת ממנו. כתוב אצל משה רבנו, "ויקטוף משה על פקודי הודיל" – אפילו שכעסו היה לשם שמיים, לדבר מצווה, השתכחו ממנו שלושה מאות הלכות..

אחדות

רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, שהיה משגיח בשיבת מיר, אומר על הפסוק בתהילים: "הנה מה טוב ומה

סעודת אזכרה

לעילוי נשמת יקירך!

אברכי הכולל ובחורי הישיבה העוסקים בתורה הקדושה יערכו עבור יקירכם

סעודה • קדיש • אשכבה

עם דברי תורה עבור הנפטר

ובזה יהיה נחת רוח ליקירך!

צלצלו, וזכו גם אתם 03-5520004

ניתן להשתתף במעמד

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידינו

אהוב ליבנו תומך תורה וחסד

בכל ליבו ונפשו

רבי שי בן דות ה"ו

ודעייתו הצדקנית

אסתר בת פאני תחי'

וילדיהם הנעימים

השם ישמרם ויחיהם בבריאות

ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

זרש אשתו: "אם מזרע היהודים מרדכי והחילות לנפול לפניו, לא תוכל לו, כי נפול תיפול לפניו". הביאו את המן למשחה, ונדף ממנו כזה ריח רע שאי אפשר היה לשבת על ידו. בינתיים, המלך שומע בגינה שלו כעיות, כורתים עצים, וזה אחרי שהשקיע המון בגינה ובפרדס שלו. שאל המלך: "מי זה שעובד שם בחצר?" אמרו לו: "זה הכנים של המן". יצא המלך לדאות, ובינתיים בא המן ונפל על המיטה אשר אסתר עליה. כנכנס המלך חזרה, הוא ראה את המן ושאלו: "מה, הגם לכבוש את המלכה עימי בבית?" אך יצא הדבר מפי המלך ופני המן חפו. בקיצור, הייתה ישועה גדולה לעם ישראל, פלאי פלאות איך שהכל התהפך לטובה ולברכה. איך זה קרה? בכוח התשובה, בכוח המעשים הטובים. אומר הזוהר הקדוש: "כי יום כיפורים הוא לכם" – מה זה 'כיפורים'? אמרו רבותינו, כפי המובא ב'זוהר': "כיפורים" זה "כמו פורים". מה יותר גדול? הקטן נתלה בגדול. יוצא, שפורים יותר גדול מיום הכיפורים ואפשר לפעול בו ישועות גדולות.

על ידי מקרא מגילה מאיר אור גדול בעולם. "מגילה" זה שלוש שמות הוי"ה שנמצאים ב"רישא דלא איתדע" (בעולמות העליונים). כמו כן, "אדר" הוא ראשי תיבות "רישא דלא איתדע", ששם נמצאות שלוש ההוויות האלה, שכן בגימטריא "מגילה" ושורשן ב"כתר העליון", וכן יורדות עד שמגיעות ל"עטרת יסוד דאבא" שיוצא מהשכינה הקדושה ומאיר עד סוף עולם העשייה, ועל ידי זה מתקיים "להעביר גילולים מן הארץ", שגם הוא ראשי תיבות "מגילה", ומתבטלות הקליפות והסטרא אחרא. לכן, הגמרא אומרת: "כוהנים בעבודתם בטלים וכאים לשמוע מקרא המגילה". עד כדי כך? הלא אין למעלה מהקורבנות שמקריבים הכוהנים, שהם מפיסים את הקב"ה. ובכל זאת, כולם מבטלים הקרבנות וקורבן וכאים לשמוע מגילה. יוצא, שהקורבנות הם מקום יותר נמוך מאשר האור הגדול של מקרא המגילה, ולכן כולם בטלים וכאים לשמוע. במזמור בתהילים המיוחס

את הדברים. לכן, עלינו לדעת שהכל מידו יתברך, ולהיות שקועים בעבודת השם.

היהודים בשושן שלחו 12,000 תינוקות, ואמרו להם: "לכו תלו את מרדכי היהודי ברחוב העיר". אותם 12,000 תינוקות היו לבושים כולם בתכלת ורקמה. מרדכי היהודי פחד בהתחלה. הוא לא יודע מה המן רוצה ממנו, והתחיל לבכות לקב"ה ולהתפלל. שאל המן את הילדים: "כמה הוא עוסק איתכם?" ענו לו: "בעומר, עשירית האיפה", כי זה היה יום שמקריבים בו את העומר. אמר המן: "באה עשירית האיפה הזאת ודחתה עשרת אלפים כיכר כסף...". בא המן ואמר למרדכי: "המלך ציווה אותי להרכיב אותך על הסוס כלבוש מלכות". אמר לו: "אבל אני מלוכלך, אי אפשר כך. נלך קודם לבית המרחץ..." בינתיים, נתנה אסתר המלכה הוראה לסגור את כל בתי המרחץ בעיר. אמר לו מרדכי להמן: "האם אתה לא היית הכולל בכפר חרצים? לא היית ספר? בוא מיד ותעשה את מלאכתך". ואז, אחרי שהמן סיפר אותו ורחץ אותו, לא היה למרדכי כוח לעלות על הסוס בגלל הצומות, והמן התכופף על ארבע עד שמרדכי עלה עליו. אמר לו המן: "בנפול אויביך אל תשמח", ענה לו מרדכי: "הרי רק באויב יהודי. אך אויב גי' – 'ואתה על כמותו תדרוך'. ואז הוא נקל לו גם בעיטה ועלה על הסוס. בעת שרכב על הסוס, כיוו של המן חשבה שאבא שלה הוא זה שיושב על הסוס, היא לא ראתה טוב, כי היא הייתה למעלה. כשהם עברו שם, היא שפכה עליו את המי שופכן... כשהיא ראתה שזה אבא שלה, היא הפילה את עצמה מהגג ומתה... ואילו מרדכי חזר לשקו ולתעניתו, ואז נתבטלה הגזירה.

בינתיים חזר המן לביתו כשהוא כולו מלוכלך ומסריח, ואז, כשהבהילו להביא את המן לבית המלך, אמרה לו

מה קרה? וסיפרו לו מה קורה בשושן... מיד, "בלילה ההוא נדרה שנת המלך", שנת מלכו של עולם. שר התורה עומד וצוח: "ריבוננו של עולם, התורה מה תהא עליה?" גם שנת המלך אחשוורוש נדרה אז. הוא רצה להירדם, ולא הצליח. שאלו רבותינו: "מה קרה לו? למה רצה אחשוורוש להירדם ולא יכול?" אלא, שהראו לו בחלום דברים קשים. הקב"ה שלח לו את המן בחלום, והראה לו שהוא רוצה להרוג אותו, והוא בורח. הוא זועק לעזרה, והמן רודף אחריו ועוד רגע מכניס בו את הסכין. המן רדף אחריו עם כל בניו, וכולם רצו להרוג אותו. אחרי שכמה פעמים נשנה לו החלום, ביקש להביא לפניו את ספר הזיכרונות "זהו נקראים לפני המלך".

הכל מדוקדק מהשמים

יש במגילה מסר גלוי לחיזוק האמונה והביטחון בה' יתברך. עלינו לדעת, שכל דבר ודבר הוא מלמעלה, מעילת העילות וסיבת הסיבות. האלשיך הקדוש תיאר איך הקב"ה זימן את המן הרשע ברגע הנכון. הרי המן חרש כלפתא עבדו כל הלילה להכין עץ גבוה חמישים אמה, ובבוקר נתנו, "לאמור למלך לתלות את מרדכי על הענין" הם השקיעו כזה את כל כוחם ומאורם. מנגד, "בלילה ההוא נדרה שנת המלך", ולא יכל להירדם, עד שביקש להביא לפניו את ספר הזיכרונות. שם, היה כתוב מה שסיפר מרדכי על כגתא ותרש, שני סריסי המלך, שביקשו לשלוח יד במלך. שאל המלך: "מה נעשה יקר וגדולה למרדכי על זה?" וענו שריו: "לא נעשה עמו דבר". זהו גם כן פלא גדול. כי אדם שהצילו אותו ממות, האם לא יבקש לחת מיד תמורה למצילו? ואכן, עד היום הוא לא השיב לו טובה על כך. כל זה מעילת העילות, ואז, בדיוק באותה השנייה נכנס המן, שלא שמע את השיחה של המלך עם שריו, ואז שאל המלך את המן: "מה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו?" המן בעצמו הציע להלכיש אותו כלבוש מלכות, ולהרכיבו על סוס, ולעשות לו כבוד גדול. ואכן, המלך ציווה עליו לעשות את כל אלה למרדכי. אם המן היה נכנס אל המלך דקה לפני כן או דקה אחרי כן, לא היה קורה כלום. רואים איך השגחת ה' מסדרת

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רביעי ב' טבת ה'תשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

יקי קורן פלוני

הוקדש ע"י ה'ה' פלוני אלמוני הי"ד ויהי שוכתה לשפעה ברכה
הצליחה פרנסה טובה וכשפע. נחת ושמחה בריאות איתנה.
ארוכות ימים רשנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתיחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ורעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

צדיק באמונתו יחיה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאגרי המוסדות

ידוע הדבר אשר בזמן בית המקדש היו כל עם ישראל מקריבים בשעת הצורך קורבנות להשם יתברך וכי היו הכהנים במקדש כל יום מקריבים קורבנות, וכל זה מפני מה? לעשות נחת רוח להשם יתברך,

רש"י שואל מהו הנחת רוח שעושים להשם בזה שמקריבים קרבן, וכתב נחת רוח שאמרת ונעשה רצוני, השמחה של השם זה שהוא נתן לנו ציווי והנהגה אנו מקיימים את ציוויו, היום כימינו כעונותינו הרכים אשר אין לנו בית המקדש איך נוכל לקיים מצווה זו של קורבן להשם יתברך, התשובה היא: שכל אדם בכל מצב שיהיה יגיד זה רצון השם, וברגע זה שאדם כך מקבל את גזירת שמיים באהבה ולא מתלחן, באותו רגע מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב קרבן להשם יתברך שבוה מקיים "אמרת ונעשה רצוני", וזה שמחה של השם שממליכים אותו עלינו בשלימות ולא לפי המצב רוח אם אנחנו רואים את רחמיו אז אנו מודים לו, ואם לא רואים פתאום הרגש משתנה, שמחה של השם זה שאנו בכל דבר מגלים אותו ומקבלים באהבה, וזה היה חטא העגל שכל כך הכעיס את השם ולדורו דורות ישראל בכל מחטא זה, חטא זה הכעיס את השם משום שזה סותר את יחוד השם בעולם, כביכול יש עוד כוח בעולם שיכול להועיל ולחזק, וזה פגע בכבוד השם, משום הכי עלינו לתקן זאת על ידי ריבוי אמונה, שנודת את הקשר שכל אדם השם שלא יהיה נידון לפירוק בשום שלב, וזה תכלית האדם בזה העולם, וכל שכרו ועונשו לעתיד לבוא יהיה בהסתכלות על חזקת וכיבוד אמונתו להשם בכל מצב, וז"ל הרמב"ן בהקדמה לאיוב **"והכושר בהשגחה שאומר שאין הכורא משגיח על האדם אם יעשה טובה או רעה ואם ישיגהו ריווח ויחלה או צער ואסון הכול מקרה להם לא בחפץ אלוה' ולא בכוונתו אין לו חלק לעולם הבא לא זכרון ולא צדקה לא תורה ולא מצוות"** היינו אדם שמגיע לו מצביב מסוימים כמכבד אותו תורה לאתן בסיבות טבעיות ולא הולך לשורש של כל עמלן וסיבות הסיבות, אדם זה נדחה ממחיצתו של השם יתברך,

לכן עלינו להתחזק בעבודת האמונה בהשם
בבירור שתהיה כיתד כל ימוט מליבנו,

ועל ידי זה נראה ישועות גלויות בזה וכבא אמן
ואמן

רבותינו אמרו, "עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי". "ארור המן" עולה בגימטריא 502, ו"ברוך מרדכי" גם כן עולה 502. כלומר, עד שלא ידע לחשב את החשבון הזה...

עת רצון בזמן המשתה

צריך לדעת שזמן הסעודה הוא עת רצון – "ויראמר המלך לאסתר (שזה כנסת ישראל) במשחה היין (זה סעודת פורים), מה שאלתך ומה בקשתך". למה דווקא אז? כי זהו עת רצון. סעודת פורים זה עת רצון, כי אחרי שקראנו את המגילה ופתחנו את הצינורות, ירד אור גדול מלמעלה. אז ניגשים לעשות את הסעודה ולהשאיר את האורות בתוקפם.

כתוב במגילת אסתר: **"לעשות כרצון איש ואיש"** - אמר רבא: **"כרצון מרדכי והמן"**. מרדכי הוא **"איש יהודי"**, ואילו המן הוא **"איש צד ואויב"**. מי אמר ש**"איש"** זה מרדכי, בעוד שב**"איש"** השני שכתוב באותו פסוק, הכוונה להמן? אולי זה להדיף? אלא, אומרים רבותינו: **"איש"** זה ראשי תיבות **"אין שום יאוש"**. **"ויאיש"**, זה אותיות **"יאוש"**. כי רשעי העולם הם כמו המן הרשע, שנרמז בתיבת **"יאוש"**, אך עמ"י נרמז ב**"איש יהודי"**, להורות שאין שום יאוש בעולם כלל.

יהי יהודי אחד שהגיע לביתו אחרי יום עבודה קשה ומיגע, והיה צמא מאוד. הוא פתח את הברז, וגילה שאין מים. הוא החל לסובב את הברז שבחוץ לכאן ולכאן, עד שלבסוף כמעט שכר את הברז. ראה אותו אחד ושאל: "מה אתה עושה?" והוא ענה לו שאין מים בברז. אמר לו האיש: "לא ראית בחוץ את הפתק שיש הפסקת מים?" כך גם, פעמים רבות קורה שאדם משתדל ומשתדל בכל הכוח, אך יש ברז עליון למעלה שנסגר בעדו. צריך לדעת זאת. אדם חושב שההוא סגר לו, הלא עשה והזיק לו, האוטובוס ברח וכו'. אך הכל זה מלמעלה.

מנהגו של רב סעדיה גאון היה, שבעת סעודת הפורים,
היו מתאספים כל תלמידיו לשמוח איתו. ואז, "כטוב
לב המלך בייך", אמר להם: "אני מוכן לענות לכם כעת
כל מה שתשאלו". באחת השנים, קם אחד מתלמידיו
כפורים ואמר לו: "מחילה, את חטאי אני מזכיר היום.
כבודו מסתגר כל יום כחדרו בצהריים, ויום אחד באתי
להציץ וללמוד, וראיתי שכבודו שוכב כפישוט ידיים
ורגללים. איזה בכיות היו שם... איזה וידוי הגדול של יום

לאסתר המלכה, כתוב: "א-ל-א-ל-ל-למה עזבתי". שאלה אסתר: "מפני מה נתחייבו שנאיהם של ישראל שבאותו הדור כליה?" אמרו לה: "מפני שנעשו מֶךְ וְרֶשׁ". פתחה אסתר ואמרה: "א-ל-א-ל-ל-למה עזבתי". מה הקשר בין הדברים? אלא, באותיות "מיכאל" יש שם "א-ל-ל", וגם ב"ישראל" יש שם "א-ל-ל". אם על ידי העוונות יוצא ה"א-ל-ל" מ"מיכאל", נשאר 'מך', ואם על ידי העוונות יוצא ה"א-ל-ל" מ"ישראל", נשאר 'רש'. מכיוון שעם ישראל חטאו, הסתלקו ה"א-ל-ל" ממיכאל ומישראל, ולכן נעשו 'מך ורש'. לכן פתחה אסתר ואמרה "א-ל-א-ל-ל-למה עזבתי?" – "א-ל-ל" של "מיכאל" ו"א-ל-ל" של "ישראל", למה עזבתי?" שיחזרו. ואז הם חזרו. כיום הזה יש המתקת הדינים ויש שמחה גדולה בכל העולמות, ו"עיניהם של עניים נשואות אל מקרא המגילה". יש שמות שמסוגלים לפרנסה: פא" – ראשי תיבות "פותח את ידך", ואילו סופי התיבות של "פותח את ידך" זה "חתך". אלה השמות שמסוגלים לפרנסה, והם בדיוק בגימטריא "על מקרא מגילה". לכן אומר, "עיניהם של עניים נשואות אל מקרא מגילה", כלומר, אל שמות הקודש האלה, "על מקרא מגילה".

רבי ברוך ממז"כז' היה אומר רמז למשתה פורים:
כתוב, "ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את
יצחק". "היגמל" הוא אותיות "מגילה". וידוע מה
שאומרים, שכאותיות 'מגילה' נרמזים כל המצוות של
פורים- 'מגילה' – "לגילה" היא השתייה, וגם "מילה"
שהיא מתנות לאבינוים, ו"גלמה" שהיא התחפושת של
פורים. לכן "צריך אדם לבסומי בפורי"א, כי כששותים
כפורים, מראים שאנחנו לא "מנהיגים" אלא "מונהגים",
כי הכל ביד השם יתברך. "פורים" זה גימטריא "וגיל"
ברעדה". נכון ששותים כפורים, אבל צריך שזה יהיה
כגיל וברעדה. לכן "בשמחה" זה אותיות "מחשבה".
חייב איניש לבסומי בפורי"א – "בסומי" הוא ראשי
תיבות "סמר מפחדך כשרי וממשפטך יראתי". עד
כמה צריך "לבסומי"? עד דלא ידע. מה זה "לא ידע"?

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

משולחן המלך

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות וחזמים בדרכי התנהלות "במידות טובות" ותגות דרך ארץ מאת הרב משה אהרן זאריץ שליט"א מאגרי ומוסדות

"תשוב טוב – יהיה טוב, אל תשכח גם להאמין בעצמך!"

פרדי הגר – יהלמן אנגלי, עמד מודאג לפני הרב מליבאוויטש "רב", הוא התלוק, "תעשית" היהלמים במצב לא טוב, העסקים מושגשים ואני מודאג ומדוכא.

תעבת הרבי הפתיעה אותו: "הגישה שלך שלילית מדי, פסימית מדי, חפש טיפוסים חיוביים שתוכל לפגוש בדבוק היהלמים, ותמיד תזכור: **תשוב טוב, יהיה טוב**."

פרדי חזר ללונדון ושכ לטור יומיו, אבל כבר למחרת קרה משתו מעניין: לבניין הסוכה נכנס סוחר אמריקאי בשם: **ויליאם גולדברג** – נשיא מועדון היהלמים בניו יורק. פרדי כבר פגש בו בעבר, אך שמר ממנו מרחק מחמת שטיפר על עצמו ספורי ההצלחה מרדוקי לבט שהיו נראים לפרדי "קצת מוגזמים".

אך לאחר המפגש עם הרבי והנחיות "לפגוש טיפוסים חיוביים" שונה יחסו למסטר גולדברג שהיה 'טיפוס חיובי' למרדוקי. פרדי עצר את היהלמן האמריקאי והתעניין בשלשמו. גולדברג השיב לו: "אני כמעט דוח לדיכשה, יש לי עסקה טובה להציע לך?"

סוחרו היהלמים ידעו שמיסטר גולדברג מחפש עסקאות ייחודיות כמו רכישת יהלום מלכת הולנד ויהלום הבנק האדום, ולפרדי היה מה להציע לו. שנים מחבריו החזיקו ביהלום יקר שדומה במאחרים ותמישים אלף דולר ויותר.

מיסטר גולדברג התעניין בעסקה, וכבר שראה את היהלום הענק הודיע שהוא מעוניין לרכוש אותו. "בטובה אכור לו פרדי: 'אני מכין שאתה לא תולך לקנות אותו. הלא השיעור הראשון בבורסה באטורפס הוא: אם אתה מעוניין בעסקה, לעולם אל תדאג גלוב – כדי שהמחיר לא יעלה, אם אתה מצהיר שאתה תולך לקנות את היהלום – אתה כנראה כושל לא מתכוון לזה'."

"אני אמריקאי", הוא ענה, "ואומר את מה שאני מרגיש. כמונח לרכוש את היהלום, ואז – תקבל את דמי החזון". לקח לו עשר דקות בדיוק לרכוש את האבן וגם את ליב של פרדי.

השניים הפכו לחברים קרובים, עשו הרבה עסקים יחד והצליחו מאוד. במשך עשרות שנים הם שוחחו מדי יום לפנות סופר פעמים. פרדי הגר הקפיד **"לפגוש טיפוסים חיוביים"** וראה איך העצה זו – עצתו של הרבי שינתה את חייו.

מעשה זה סיפר המשפיע החסיד הרב **שניאור אשכנזי** שליט"א ואיך זה קשור לפישטו ולחזיונו?

פרשת השבוע פתחת: "כי תשא את ראש בני ישראל וכו', פשט הפסוק שהקב"ה מצווה את משה רבנו שכאשר יצא למטת את ישראל, לא יספור אותם באופן הרגיל שלא תשלט בהם עין הרע אלא ימנה אותם באמצעות שכל אחד מהם יק' 'מחצית השקל' ועל ידי מניין המטבעות ידע משה מנינם של ישראל.

אך יש שדרשו **"כי תשא"** – יהודי יק' עליו להרים ולהעלות **"את ראש בני ישראל"** – את ראשי ישראל, את אחר ה' יהודים. וזרים את רוחם למעלה, כי זו הדרך **בעבודת ה' לשמחה ולהאמין בה' ואף את עצמך ותרם ותרע ותאמן בעצמך שאתה יכול ומסוגל לעלות מעלה מעלה.**

בטח עכשיו שאנו בלב פורים (פורים משולש) שיעקר העניין בפורים הוא השמחה, מוטל עלנו לקנות את השמחה לכל השנה כולה, ולחיות חיוביים וזהורים כלפנו וכלפי אחרים, ושנכנה לבן, אמן.

זכנו ה' ללכת בדרכיו בעת ובגאון ולקיים: **ויגבה ליבו בדרכי ה'.**

המלך אחשוורוש, ואתם, יהודי פרס, עשיתם מה שעשיתם וניצחתם, אבל לקחתם את כל כסף של המן כן המדא, שעליו הוא טרח. המן היה הולך לכל בעלי המלאכה הגויים ושואל: "במה אתה עובד? אתה נגר? יש לך פרנסה?" ואז היה עונה לו: "לא. כל היהודים לקחים את הפרנסה" ואז המן היה מציע: "בוא, תן לי כסף, ואני אעשה בעיות גדולות ליהודים, עד שלא תהיה להם פרנסה". וכך היה הולך מבעל מלאכה לבעל מלאכה, ואסף שקים שלמים מלאים בכסף. אמר ה' פחה' ליהודי סוריה: "את כל הכסף הזה – סכום אדיר – אתם לקחתם מהמן, והוא שייך לי, כי אני הנכד שלו. או שתחזירו לי את הכל, או שאתנקם בכם." היהודים לא ידעו מה לעשות. הם בכו וזעקו, עד שהדבר נודע לרבנו האר", ששלח להם מכתב ואמר: "אתם, חזרו בתשובה ותבכו ותתחנו להשם, והקב"ה כבר יילחם לכם". וכך היה, היהודים התאספו בבתי הכנסיות וחזרו בתשובה, ואז רבנו האר" עשה איזושהי "פעולה", וה' פחה' הזה חלם כלילה שהוא עומד ככיר העיר והוא רואה שם עץ גבוה חמישים אמה, ותלויים עליו עשרה בני אדם, ואחד קטנטן למעלה, ויש עוד מקום אחד פנוי. פתאום, תפסה אותו יד אחת והצמידה אותו לעץ, והוא שמע קול שאמר: "אתה רואה? זה הסכא שלך והנה עשרת בניו. עכשיו גם אתה החלטת לעשות צרות ליהודים?" אותה יד התחילה להזניק אותו, ומשכה אותו כדי לתלות גם אותו על העץ, והוא התחיל לצעוק. אמר לו: "אתה רוצה לחיות? הנה מגילת קלף. כתוב שכבר קיבלת את עשרת אלפים כיכר הכסף, ואין לך יותר שום תביעה נגד היהודים. כשתסיים לכתוב, תחתום על ההצהרה הזו." וכך היה, הוא לקח מגילה, כתב וחתם, והמגילה הזו "עפה" אל רבנו האר", והוא שלח אותה אל יהודי חאלב. כשהפחה שאל אותם מה עם הכסף, הם הציגו בפניו את המגילה ושאלו: "אתה מכיר את החתימה הזאת?" ברגע שהוא ראה את המגילה, הוא אמר להם: "אתם צודקים. כל התביעה בטלה ומבוטלת!"

הכיפורים. אבל למה כך כל יום ויום? מה הסיבה? אמר הרב: "אם כבר שאלת, בלית ברירה, אענה לכם. הגעתי פעם להתארח באיזו עיר, ולא רציתי שיידעו מי אני, אז ביקשתי מהגבאי שלא יגלה". ראו הקהל אדם בעל צורה, ובשבת קודש רצו כולם להזמין כאורה בביתם. לכסוף עשו טרל, ואחד העשירים זכה לארח את הרב בביתו. הוא לא ידע שמדובר ברב סעדיה גאון. ככל אופן, הוא הכין לו אוכל משובח, מינים שונים של דגים ובשר, והאירוח היה מושלם. במוצ"ש, ביקש המארח מהרב שגם כלילה יהיה יושן בביתו, ורק למחר ייסע לדרכו. הרב ניסה לומר שהוא ממחר, אך המארח התעקש. לכסוף, מתוך הכרת הטוב למארח טוב הלב, החליט הרב להישאר. בבוקר, הרב ארז את מטלטליו מוקדם ויצא לדרכו, ובינתיים, מישחו גילה למארח שמדובר ברב סעדיה גאון. המארח התחיל לרוץ אחרי הכרכרה של הרב והתחיל לככות: "לא ידעתי שאתה הרב סעדיה גאון. אם הייתי יודע, הייתי מכבדך פי כמה וכמה." הרב ניסה להרגיע ולומר לו שאי אפשר היה לכבדו יותר ממה שכבר כיבדו, אך המארח ביקש שהרב יישאר אצלו עוד קצת, כדי שיזכה לכבדו עוד ... אמר הרב סעדיה גאון לאותו תלמיד ששאל: "מכאן למדתי, שבכל יום ויום, האדם לומד להכיר יותר את גדלות הבורא. ככל שהוא לומד יותר ומתקדם יותר, הוא מבין שאתמול הוא לא באמת הכיר את הקב"ה... לכן, כל יום אני כוכה וחוזר בתשובה על כך שלא הכרתי מספיק את הקב"ה ביום האתמול, כפי שאני מכיר היום."

לכן, עלינו לדעת שיום הפורים הוא יום אדיר, וצריך לעשות הכנות גדולות וללבוש כגדי מלכות ורחניים. כתוב ב"נגיד ומצווה" וב"מועד לכל חי" שמהר"ו היה טובל בערב פורים כמו בערב יום הכיפורים. צריך לעשות ליום הזה כבוד גדול ולדעת שזהו יום חשוב, ויעשה את כל מצוות היום בשמחה ובהתלהבות.

"מנות" זה ראשי תיבות של "ההצלת נפשי משאול תחתיה". לפעמים נגזר על האדם למות, ועל ידי המצוות והמעשים הטובים שלו הוא פותח ג' שערי בינה. אם נשים את הג' בתוך המילה "מות", נקבל את המילה "מנות", שעל ידן יכולים להכניע את הסטרא אחרא.

בחאלב, בזמן רבנו האר"י, היו שם עשירים גדולים מחזיקי תורה. יום אחד בא הפתח הסודי, מקבילו של ה'כליף' הגדול כנגדו, ואמר להם שהוא ה'פחה', הוא נין ונכד של המן האגני, "ואתם תליתם אותו בשושן הכירה אחרי ששקל עשרת אלפים כיכר כסף ליד

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב.....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות וזמירות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייסד רח' אורט ישראלי 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

שתייה קלה וחמה
לדורות הלומדים

זוהר על הפרשה

אין דבר בעולם שיכול לשבור כוחו של יצר הרע כמו הקטורת

(ח"ב דף ריח ע"ב) **כְּנוּנָא דַּא קְטָרֶת** כעין זה הציץ הוא הקטורת, **כָּל מֵאָן דְּאֶרְחָ בְּהֵוָּא תִּנְנָא** כל מי שמריח באותו עשן הקטורת, **כִּד סְלִיק חֵוָּא עֲמוּדָא מִהֵוָּא מַעְלָה עֵשֶׂן** כאשר עולה אותו עמוד עשן מאותו עשב שנקרא מעלה עשן היו שמים בקטורת וע"ז היה עשן הקטורת מתמר ועולה כמקל עד שמגיע לתקרה ואז היה יורד ככתלים והיה הבית מתמלא עשן (יומא נב:), וזה הריח **הוּוּ מְכַרְדַּ לְבִיָּה בְּכִרְיָו** היה מכרד לכו של האדם בכירור וזוהר (פגהירי) באור בחדוה של שמחה) **לְמַפְלָח לְמֵאֲרִיָּה** לעבוד את הקב"ה באמת, וְאֶעֱבֹר מִנִּיחָא וְזִמְנָא דִּיצֵר תִּרְעָה ומעביר ממנו זוהמת וקליפת היצה"ר, **וְלֹא תִהוּ לִיָּה אֵלָא לְבָא תִרָא, לְקַבֵּל אֲבוּהָ דְּבִשְׁמִיָּא** ולא היה לו לאדם אלא אך ורק לב אחד כנגד אביו שבשמים. **בְּגִין דְּקְטָרֶת, תְּכִירָו דִּיצֵר תִּרְעָה** לפי שהקטורת משכר את כח היצר הרע **אִיהוּ וְדִיא בְּכָל סְטָרִין** שהוא ודיא אצל האדם ומכל הצדדים הקטורת מבטל אותו מכל וכל. **וּבְמָה דִּיצִין תִּהוּ קֵאִים עַל גִּיסָא** וכמו שהציץ היה עומד בנס, שכירוע כל מי שהיה מסתכל בו היה חוזר בתשובה שזה נס גדול, **אִוּף קְטָרֶת** גם הקטורת עומדת על נס זה, כי מי שמריח כח חוזר בתשובה ועובר את השי"ת בכל לבו, **דְּלִית לָךְ מִלָּח בְּעֵלְמָא** שאין לך דבר בעולם, **לְמַתְכַּר לִיָּה לְסִטְרָא אַחְרָא** לשבור את כח הסטרא אחרא, **כִּד קְטָרֶת** חוץ מהקטורת שהוא הכח הגדול ביותר.

אין לך דבר חביב לפני הקב"ה כמו הקטורת

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב בא ראה מה כתוב, (במדבר יז) משה אמר לאהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת. **מֵאִי טַעְמָא** מה הטעם שציוה הקב"ה להביא קטורת? **כִּי יֵצֵא חֲקִצָּף מִלִּפְנֵי יְהוָה, הַחַל הַנִּגַּף, דְּהָא לִית תְּכִירָו לְהֵוָּא סְטָרָא כִּד קְטָרֶת** שהרי אין שכירה לאותו סט"א חוץ מהקטורת. **דְּלִית לָךְ מִלָּח חֲבִיבָה קָמִי קְדִישָׁא בְּרִיד הוּא, בְּקְטָרֶת** שאין לך דבר חביב לפני הקב"ה כמו הקטורת. **וְקִימָא לְבִשְׁלָא חֲרָשִׁין וּמִלִּין בִּישִׁין מִבִּיתָא** ועומדת לבטל הכשפים והדברים הרעים מהבית. **רִיתָא וְעֵשֶׂן דְּקְטָרֶת דְּעֲבָדִי בְּגִין נִשָּׂא אִפִּי רִיחַ וְעֵשֶׂן** של הקטורת שעושים בני אדם מבטל כשפים, **בְּהֵוָּא עֲוֹבָדָא אִיהוּ מְבַטֵּל, כָּל שְׂכֹן קְטָרֶת** ומה באותו מעשה שעושים סתם בני אדם בביתם כל מיני עשנים הוא מבטל כישופים, כ"ש מה שהקטירו אבותינו בבית המקדש שהוא מבטל כוחות הס"א ויצה"ר.

ממלכת הרשב"י

עיר וקדיש מן שמיא נחית

הקורא כל יום מעשה הקטורת יצל מכל דברים רעים שבעולם ולא ינוק כל אותו היום

מִלָּח דָּא, גִּזְרָה קִימָא קָמִי קְדִישָׁא בְּרִיד הוּא דבר זה גזירה עומדת וברית כרותה לפני הקב"ה, **דְּכָל מֵאָן דְּאֶסְתַּכֵּל וְקָרִי בְּכָל יוֹמָא עֲוֹבָדָא** (נ"א פְּרִשְׁתָּא) דְּקְטָרֶת שכל מי שמתכוון וקורא בכל יום מעשה הקטורת, **יִשְׁתַּזִּיב מִכָּל מַלְיָן בִּישִׁין וְחֲרָשִׁין דְּעֵלְמָא** יצל מכל דברים רעים וכשפים שבעולם, **וּמִכָּל פְּגַעִין בִּישִׁין** ומכל פגעים רעים, **וּמִהֲדַחְנָא בִישָׁא** ומהדחורים רעים, **וּמִדִּינָא בִישָׁא** ומדין רע, **וּמִמּוֹתָנָא** וממות, **וְלֹא יִתְּנֹק כָּל הֵוָּא יוֹמָא** ולא ינוק כל אותו היום, **דְּלֹא יִכִּיל סְטָרָא אַחְרָא לְשַׁלְטָא עֲלֵיהּ** שאין יכולת לס"א לשלוט עליו, **וְאֶצְטִירִיד דִּיכִין בִּיָּה**, וצריך האדם שיכון בה, וכמ"ש רבנו האר"י הכוונות בשעכו"ז וכן בסידור רבנו הרש"ש זי"ע א.

אם בני אדם היו יודעים כמה עליון מעשה הקטורת עושים אותה עטרה על ראשם

אִמֵּר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִי בְּנֵי נִשָּׂא הוּוּ יְדַעִי, כְּמָה עֲלָאָה אִיהוּ עֲוֹבָדָא דְּקְטָרֶת קָמִי קְדִישָׁא בְּרִיד הוּא אם בני אדם היו יודעים כמה עליון וחשוב הוא מעשה הקטורת לפני הקב"ה, **הוּוּ נָטְלִי כָּל מִלָּח וּמִלָּח מִנִּיָּה** היו לוקחים כל תיבה ותיבה מהקטורת, **וְהוּוּ סְלָקִי לָהּ עֲטָרָה עַל רִישִׁיָּהּ, כְּכִתְרָא דְּדַהֲבָא** והיו מעלים אותה להיות עטרה על ראשם ככתר של זהב. **וּמֵאָן דְּאֶשְׁתַּדֵּל בִּיָּה וּמִי שְׁמַשְׁתַּדֵּל בַּהּ בְּקִטְרֶת** ועוסק באמירתה, **בְּעִי לְאֶסְתַּכֵּלָא בְּעֹבָדָא דְּקְטָרֶת** צריך להסתכל ולהתכוון במעשה הקטורת, **וְאִי יִכְוִין בִּיָּה בְּכָל יוֹמָא** ואם יסוין בה בכל יום, **אִית לִיָּה חוֹלְקָא בְּהָאִי עֲלָמָא** יש לו חלק בזה העולם, **וּבְעֵלְמָא דְּאִתִּי** ובעולם הבא, **וְיִסְתַּלַּק מוֹתָנָא מִנִּיָּה וּמִעֲלָמָא** ויסתלק המות ממנו ומכל העולם, **וְיִשְׁתַּזִּיב מִכָּל דִּינִין דְּהָאִי עֲלָמָא** וינצל מכל הדיונים של זה העולם, **מִסְטָרִין בִּישִׁין** ומכוחות וצדדים רעים, **וּמִדִּינָא דִּינִיָּה** ומדין של גדינם, **וּמִדִּינָא דְּמַלְכוּ אַחְרָא** ומדין של מלכות דס"א **בְּהֵוָּא קְטָרֶת** כל זה היה נעשה בעולם באותה הקטורת.

בגין דא יפקון מן ג

כשראתה הס"א את עשן הקטורת עולה היתה נכפפת נכנעת ובורחת

(רף ריט ע"א) **פִּתַּח וְאָמַר, (שמות ל) וְעֵשֶׂת מִזְבֵּחַ מְקַטֵּר קְטָרֶת וְגו'.** **הָאִי קָרָא אִית לְאֶסְתַּכֵּלָא בִּיָּה** זה הפסוק יש להתכוון בו, **בְּגִין דְּתִרְדִּין מִדְּבַחִין הוּוּ** לפי ששני מזבחות היו במקדש, **מִדְּבַחָא דְּעֵלְוִין** מזבח של עולות, **וּמִדְּבַחָא דְּקְטָרֶת בּוֹסְמִין** ומזבח של קטורת הסמים, **דָּא לְכָר** זה-מזבח העולה, היה בחוץ, **וְדָא לְגוּ** וזה-מזבח הקטורת, היה בפנים, **הָאִי מִדְּבַחָא דְּקְטָרֶת** זה מזבח הקטורת, **דְּאִיהוּ פְּנִימָאָה** שהוא מזבח הפנימי, **אִמָּאִי אַקְרִי מִזְבֵּחַ** מדוע נקרא מזבח? **וְהָא לֹא דְבַחִין בִּיָּה** דְּבַחִין וְהָרִי לֹא זֹבְחִים בּו זבחים, **וּמִזְבֵּחַ עַל דָּא אַקְרִי.** ומזבח על שם זה נקרא, שזוהבים ושוחטים עליו קרבנות וכו'.

אֵלָא בְּגִין דְּבַטִּיל וְכַפִּית אלא נקרא מזבח היות שהקטורת מבטלת וכופה ועוקרת **לְכַמָּה סְטָרִין בִּישִׁין** לכמה צדדים וכוחות רעים, **וּבְגִין דְּהֵוָּא סְטָרָא בִישָׁא** ומכיון שאותו צד של סטרא אחרא רעה כפית ולא יכיל לשלְטָאָה נכפפת ונעקרת ולא יכולה לשלוט, **וְלֹא לְמַתְנִי קְטִיגוֹרָא** ולא להיות מקטרת, ו"כ כל הכוחות הרעים נעקדים ע"י הקטורת, **וְעַל דָּא אַקְרִי מִזְבֵּחַ** ועל זה נקרא מזבח הפנימי בשם מזבח. **כִּד הֵוָּא סְטָרָא בִישָׁא הוּוּ חֲמִי** כאשר אותה סטרא אחרא רעה היתה רואה (ס"א עֲמוּדָא דְּעֵשֶׂנָא) עמוד של עשן **עֵשֶׂנָא דְּקְטָרֶת דְּסְלִיק, אַתְּכַפִּיָּא וְעֵרָק,** את עשן הקטורת שעולה, היתה נכפפת נכנעת ובורחת **וְלֹא יִכִּיל לְקַרְבָּא כָּלִל לְמַשְׁכָּנָא** ולא יכולה להתקרב כלל למשכן שהיא השכינה. **וּבְגִין דְּלֹא אַתְּוָכִי וְלֹא אַתְּעַרְב** בְּהֵוָּא חֲדוּה דְּלַעֲיָלָא ולפי שלא נודרך הס"א ולא נתערב באותה שמחה של מעלה, **כִּד קְדִישָׁא בְּרִיד הוּא בְּלַחוּדוּי** רק הקב"ה לבדו, **וּבְגִין דְּחֲבִיבָא כָּל כָּךְ** ולפי שהקטורת חביבה לפני הקב"ה, **לֹא קֵאִים הֵוָּא מִזְבֵּחַ, אֵלָא (ו"א פְּנִימָאָה) לְגוּ** לא עומד אותו מזבח של קטורת אלא בפנים. **דְּהָאִי אִיהוּ מִזְבֵּחַ דְּכִרְכָּאן אֶשְׁתַּכְּחוּ בִּיָּה** שזה הוא מזבח שהברכות מצויות בו, **וְעַל דָּא סְתִים מַעֲיָנָא** ועל זה סתום הוא מן העין, כדי שתשרה שם הברכה.

בכל מקום שאומרים מעשה הקטורת בכוונה וברצון הלב לא ישלוט מות

מַה כְּתִיב מה כתוב **בְּאַחֲרָן,** (במדבר יז) **וַיַּעֲמֵד בֵּין הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֵר הַמִּגְפָּה, דְּכַפִּית לִיָּה לְמַלְאָךְ הַמּוֹת, דְּלֹא יִכִּיל לְשַׁלְטָאָה כָּלִל** היות וכפף והכניע את מלאך המות שלא יוכל לשלוט כלל ועיקר, **וְלֹא לְמַעַבְדַּ דִּינָא** ולא לעשות עוד דין. **וְאָמַר רַשְׁבִּי" סִימְנָא דָּא אַתְּמַסֵּר בִּידְנָא** שסימן זה נמסר בידינו, **דִּי כָּל אַתְר דְּקִאֲמִירִי בְּכוּוּנָה, וְדַעוּתָא דְּלָבָא עֲוֹבָדָא דְּקְטָרֶת** שתמיד בכל מקום שאומרים בכוונה וברצון הלב מעשה הקטורת, **דְּלֹא שְׁלַטָּא מוֹתָנָא בְּהֵוָּא אַתְר, וְלֹא יִתְּנֹק** שלא ישלוט מות באותו מקום ולא יהיה נוזק אותו המקום, **וְלֹא יִקְלִין שְׂאָר עַמּוּין לְשַׁלְטָאָה עַל הֵוָּא אַתְר** ולא יכולים שאר העמים לשלוט על אותו מקום.

זוהר על הפרשה

התיקון של הכל בכל יום ויום, לכן צריך לאומרו כל יום. **כְּנוּנָא דְהוּא קְרִבָּא חֲכִיכָא דְאִתְרַעֵי בִּיה קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא** כדוגמת אותו קרבן החכים שרוצה בו הקב"ה והוא קרבן הקטורת שהיה נעשה בבית המקדש קודם כל הקרבנות

(רמ"ק).

הקטורת היא הכנה לתפילה

(דף ר"ט ע"ב) **תָּא חֲזִי** בארזה לפי שעושים את קרבן הקטורת לפני כל הקרבנות, וכן כעת שביהמ"ק חרב הקטורת נאמרת לפני התפילה, **קִטְרַת אִיהוּ קְדָמָא תְּדִיר, קֶדָם לְכָלֵּא** הקטורת היא תמיד ראשונה לכל מעשי הקרבנות והתפילה. **וּבְגִין כִּד עוֹבְדָא דְקִטְרַת אִנְצְרִיד לְאִקְדָּמָא לְצִלוּתָא** ומשום כך מעשה ואמירת הקטורת צריך להיות קודם לתפילה, **לְשִׁירִין וְתוֹשְׁבָחָן** וכן הוא קודם לשירות והתשכחות הנאמרים קודם התפילה בפסוק דמרה. **בְּגִין דְּכָל דָּא לֹא סִלְקָא** לפי שכל זה מעשה התפילה לא עולה, **וְלֹא אִתְתַּקֵּן, וְלֹא אִתְקַשֵּׁר** ולא ניתקן ולא ניקשר, **עַד דְּאִתְעֵבֵר זִוְהָמָא** עד שתסור זוהמת החיצונים ע"י מעשה ואמירת הקטורת, **מָה כְּתִיב** והזוהמה שכדי שהמעשים יפעלו בעליונים צריך קודם לטהר ולהעביר זוהמת החיצונים, מהכתוב בויקרא (טז) **וְכִפֹּר עַל הַקֹּדֶשׁ וְגו'** **בְּקִדְמִיתָא** קודם צריך לכפר ולטהר הקודש מהחיצונים, **וְלִכְתָּר** ורק אחרי העברת החיצונים והטהרה כתיב **וּמִפְשָׁעֵיהֶם לְכָל חַטָּאתָם** כי רק אז יכול המעשה להעביר העוונות, **וְעַל דָּא כְּעִינָן לְכַפֵּרָא עַל קְדָשָׁא** ועל כן צריך קודם לכפר על הקודש, **דְּהֵיט, וְלֹאֲעֵבֵרָא זִוְהָמָא, וְלִתְרַבְּרָא קְדָשָׁא** דהיינו להעביר את הזוהמה ולטהר את הקודש. **וְלִכְתָּר שִׁירִין וְתוֹשְׁבָחָן וְצִלוּתִין** ואח"כ לומר את השירים והתשכחות, **כִּלְא כְּדָקְאֲמֵן**. והכל כמו שאמרנו, שהתפילה היא פועלת את היחוד אחר שהקטורת העבירה הזוהמה, וכאן רשב"י רוצה לומר שעדיין צריך את התפילה על אף הקטורת, לפי שהקטורת היא רק גרמת היחוד אבל אינה עושה יחוד בפועל, אבל התפילה היא ענין פועלת היחוד בפועל (רמ"ק).

אשריהם ישראל שיודעים לתקן התיקון

זְכָאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל בְּעִלְמָא דִּין, וּבְעִלְמָא דְאִתִּי ומסיים המאמר ואומר אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, **דְּהָא אִינוּן יְדַעִין לְתַקְנָא תְּקוּנָא דְלַעֲיִלָּא וְתַתָּא** כי הם אלה שיודעים לתקן את התיקון שלמעלה ולמטה, **כְּדִכְעִינָן לְתַקְנָא תְּקוּנָא מִתַּתָּא לְעִילָא עַד דְּאִתְקַשֵּׁר כִּלְא כְּתָדָא** כמו שצריך לתקן את התיקון לקשר את הפרצופים מלמטה מהמלכות עד למעלה באין סוף שכולם יהיו כאחד, **בְּקִשְׁוֹרָא חַד** בקשר אחד, **בְּהוּא קִטְרָא (ס"א קְשׁוּרָא) עֲלָא** באותו קשר עליון **כִּד כְּעִינָן לְתַקְנָא** כשצריך לתקן (ס"א תְּקוּנָא לְתַתָּא כְּעִינָן לְתַקְנָא) **בְּתַקְוָנָא דְאִתְוֹנִין רְשִׁימִין** בתיקון של האותיות הרשומות בשם הויה שבו רמזים כל הפרצופים כנ"ל, **דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיד הוּא אִתְקַרֵּי בְּהוּן** והקשר הוא באותן אותיות הויה שהקב"ה נקרא בהן.

התפילה מתקנת ומקשטת את השכינה והקטורת עושה שתי פעולות יותר מהתפילה

תָּא חֲזִי ואומר בארזה, **מָה בֵּין צִלוּתָא לְעוֹבְדָא דְקִטְרַת** מה ההבדל בין מעשה הקטורת לתפילה, **צִלוּתָא אִתְקִינָא לָהּ בְּאַתֵּר דְּקִרְבָּנִין, דְּהוּו עֲבָרִי יִשְׂרָאֵל** ואומר שהתפילה תיקנו אותה במקום הקרבנות שהיו עושים ישראל, **וְכָל אִינוּן קְרִבָּנִין דְּהוּו עֲבָרִין יִשְׂרָאֵל, לֹא אִינוּן חֲשִׁיבִין בְּקִטְרַת** וכל אלו הקרבנות שהיו עושים ישראל, לא היו אלה הקרבנות חשובים כמעלה כמו הקטורת, והתפילה במקום הקרבנות, א"כ הקטורת גדולה מהתפילה כנ"ל, וכאן אמר את מעלת הקטורת על הקרבנות בכללותם, וכעת מבאר את מעלתה על הקרבנות בפרטות (רמ"ק). **וְתוּ מָה בֵּין הָאִי לְהָאִי** ועוד מה ההבדל כמעלה בין הקטורת לקרבנות. **אִלָּא צִלוּתָא אִיהוּ תְּקוּנָא לְאִתְקָנָא מָה דְּאִנְצְרִיד** אלא התפילה היא תיקון לתקן ולקשט מה שצריך בשכינה והיחוד נעשה מאליו (רמ"ק). **קִטְרַת עֲבִיד יְתִיד** אבל הקטורת עושה שתי פעולות יותר מהתפילה, יוצא שהקטורת עושה ג' פעולות, **מִתְקִין** א' מתקן ומקשט את השכינה אל היחוד (רמ"ק) **וְקָשִׁיר קִשְׁרִין** וקושר קשרים היינו פועל פעולת היחוד, **וְעֵבִיד נְהִידוּ יְתִיד מְכִלָּא** ועושה אור יותר מהכל, היינו יותר מהתפילה (רמ"א). **וּמָאֵן אִידָּהּ** ומכאן מה הוא הפעולה של אור הקטורת **דְּאִעֲבֵר זִוְהָמָא וְאִידְכִּי מִשְׁכָּנָא** ואומר שמעביר את הזוהמה ומטהר את המשכן היא השכינה מכל פגם המונע היחוד, אבל שאר העבודות אינם נעשים אלא אם ניטהר הפגם למעלה, ואין בשאר העבודות עצמם כח לטהר הפגם כמו הקטורת (רמ"ק). **וְכִלְא אִתְנַהִיד וְאִתְתַּקֵּן וְאִתְקַשֵּׁר כְּתָדָא** וע"י הקטורת הכל מאיר ומתוקן ומקושר ביחוד כאחד.

הקטורת הוא תיקון של הכל בכל יום ויום

וְעַל דָּא ועל כן שמעלת הקטורת יותר מהתפילה **כְּעִינָן לְאִקְדָּמָא עוֹבְדָא דְקִטְרַת לְצִלוּתָא, כְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא** לכן צריכים להקדים את מעשה הקטורת לתפילה בכל יום ויום, **לְאִעֲבֵרָא זִוְהָמָא מִעֲלָמָא** כדי להעביר את הזוהמה והפגם המונע היחוד מהעולם, **דְּאִיהוּ תְּקוּנָא כִּלְאָא, כְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא** ויומא שהקטורת הוא

מן גלותא ברחמי

מי שהדין רודף אחריו חייב לחזור בתשובה ולומר הקטורת

תָּא חֲזִי בארזה, **הָאִי מָאֵן דְּדִינָא רִדִּף אַבְתְּרִיהּ** מי שהדין רודף אחריו, **אִנְצְרִיד לְהָאִי קִטְרַת** הוא צריך לזאת הקטורת, **וְלֹאֲתָנָא קָמִי מֵאֲרִיָּה** וכן הוא צריך לשוב בתשובה לפני אדונו הקב"ה, ואם אומר הקטורת בלי תשובה, אף שדוחה היסורים והדינים, אור לו כי הכל מוכן לו לעולם הבא (רמ"ק), **דְּהָא סִיּוּעָא אִיהוּ לְאִסְתַּלְקָא דִּינִין מִנִּיהּ** שהרי הקטורת, היא סיוע לסלק הדינים ממנו, **וּבְהָאִי אַבְל כּוּזָא הִתְנַהֲגָא הַמְּבֹאֲרָא לְקַמֵּן וְדָאִי מִסְתַּלְקִין מִנִּיהּ** ודאי הדינים יסתלקו ממנו וזה לא רק סיוע, ומהי ההנהגה, ואומר, **אִי הוּא רִגִּיל בְּהָאִי, לְאִדְכָּרָא תְּרִין זְמָנִין בְּיוֹמָא** אם הוא יהיה רגיל בזה, דהיינו להזכיר הקטורת שתי פעמים ביום, **בְּצִפְרָא וּבְרִמְשָׁא** בבוקר ובערב, **דְּכְתִיב כְּמוֹ שְׂכֹתִיב קִטְרַת סָמִים בְּכֶקֶר בְּכֶקֶר וְכְתִיב וְכֶתֹב בֵּין הָעֲרִבִים יְקִטִּירָנָה, וְדָא אִיהוּ קִיּוּמָא דְעִלְמָא תְּדִיר** וזה הוא הקיום של העולם תמיד אפילו אחרי שנחרב בית המקדש, **דְּכְתִיב כְּמוֹ שְׂכֹתִיב בְּשִׁמּוֹת (ל), קִטְרַת תְּמִיד לְפָנֵי יְיָ לְדוֹרוֹתֵיכֶם** בכל הדורות אפילו אחרי שנחרב בית המקדש והמזבח **וְדָאִי הוּא קִיּוּמָא דְעִלְמָא לְתַתָּא, וְקִיּוּמָא דְעִלְמָא לְעִילָא** ודאי שהקטורת היא קיום של העולם למטה וקיום של העולם למעלה, ומשום שהקטורת היא קיום העולמות, לכן עשה הקב"ה חסד זה שיפעל בכל דור אפילו בזמן שכית המקדש חרב (רמ"ק).

במקום שלא מזכירים הקטורת בכל יום מתרבים הצרות ב"מ

בְּהוּא אִתֵּר דְּלֹא אִדְכֵּר כְּכָל יוֹמָא עוֹבְדָא דְקִטְרַת ובאותו מקום שלא מזכירים בכל יום את מעשה הקטורת, **דִּינִין דְּלַעֲיִלָּא שְׂרִינִין בִּיה** הדינים העליונים שורים בו באותו מקום, **וּמִזְמָנִין סָגִיאוּ בִּיה** והזמנות והמגפה מתרבה בו כ"מ, **וְעַמִּין אַחֲרָנִין שְׁלִטִין עֲלֵיהּ** ועמים אחרים שולטים על אותו מקום, **בְּגִין** לפי שיש תביעה על מי שאינו אומר קטורת **דְּכְתִיב** שהרי כתיב, **קִטְרַת תְּמִיד לְפָנֵי יְיָ, תְּמִיד אִיהוּ קִיּוּמָא לְפָנֵי יְיָ** לומר לך כי תמיד עבודת הקטורת עומדת לפני ה', **יְתִיד מְכִל פוֹלְחָנִין אַחֲרָנִין** יותר מעבודות אחרות, **חֲכִיכָא אִיהוּ עוֹבְדָא דְקִטְרַת** לפי שחכים הוא מעשה הקטורת, **דְּהוּא יְקִיר וְחֲכִיכָא קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא** שהוא יקר וחכים לפני הקב"ה, **יְתִיד מְכִל פוֹלְחָנִין וְרַעוּתִין (נ"א עוֹבְדִין) דְעִלְמָא** יותר מכל שאר העבודות והרצונות הטובות של האדם בעבודת ה'. **וְאִף עַל גַּב צִלוּתָא אִיהוּ מְעִלְיָא מְכִלָּא** ואפילו שעבודת התפילה יקרה יותר מכל המצוות, כמו שראינו לעיל שהמצוות הם עושים לבוש לכן עין שלמטה והתפילה עושה לבוש לכן עין שלמעלה (רמ"ק), **עוֹבְדָא דְקִטְרַת הוּא יְקִיר וְחֲכִיכָא קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא** מ"מ מעשה הקטורת הוא יקר וחכים לפני הקב"ה, כמו שמבאר לקמן הטעם שהקטורת חביבה יותר מהתפילה.

בהזדמנות אחרת, ניסו לגשת אליו באחד מימי החול, כשהיה סיום מסכת, וביקשו שאולי הרב יבא איתם כדי שיעשו עימו סיום יפה במירון. הרב הסכים. והתלמידים הביאו איתם שופרות וסדר סליחות. בהגיעם למירון אמר להם הרב, "את כל זה תשימו בצד, תגידו רק שני פרקי תהילים, ונעשה סיום מסכת, באנו כאן היום לעשות שמחה של מצוה לכבוד הסיום, זה לכשעצמו כמו אלף פעם תהילים". הוא ביקש מכולם לשבת בסעודה, רקד עם התלמידים, ואפילו קילף איתם תפוז, א, והכל בענווה גדולה.

הריני מוחל וסולח

סיפר מורנו הרב שליט"א, מה שאמר להם פעם חכם בן-ציון אבא-שאול זצ"ל בשיעור:

"אני רוצה להגיד לכם, שאחמול בלילה, פעם ראשונה בחיי שלא אמרתי לפני השינה 'הריני מוחל וסולח'. ולמה? כי היה יהודי אחד שציער אותי אתמול. אבל עכשיו אני רוצה להודיע לכם, שהתגברתי על הכל, ואני מוחל לו בלב שלם, בלב שלם אני מוחל, ולכן, עכשיו אני אומר 'הריני

שרפי קודש

אליי מוך חכם בן ציון ובפקחותו הרבה ודאגתו הכנה לתלמידיו, לחש לי באוזני: "בניהו, עכשיו אתה מרגיש עצמך כמלאך ה' צבקות". בסיעתא דשמיא הי"ת זיכני להבין את עומק כוונתו, ומוסר זה מלווני לאורך שנות חיי, "גם כאשר בן אדם עושה פעולה טובה, אל לו להרגיש כיוהרא ובריונות מעל הקרקע". אדם צריך לדעת את מקומו, ואם לא כן תכנס בו חלילה מידת הגאווה שתפסיד אותו ואת כל הרכוש הרוחני אשר קנה...

שיעור ששווה מיליונים

יום אחד, ניגשו אל מוך בן ציון אבא שאול זצ"ל תלמידיו ב"פורת יוסף", וסיפרו שהם עושים שבת במירון, וביקשו שהרב יצטרף אליהם לשבת. אמר להם הרב שאינו יכול, מאחר שיש לו שיעור קבוע בשבת בבית הכנסת "אוהל רחל" בשכונת הבורכים בירושלים. שיעור זה החל הרב למסור מאז שמוך הרב עובדיה זצ"ל ירד להיות רב ראשי במצרים.

אמרו לו התלמידים, שיביאו ממלא מקום טוב, שימסור במקומו את השיעור. אמר להם הרב, "אגיד לכם משל למה הדבר דומה, אדם הרוויח מיליון דולר, והוא צריך לקבל אותם. האם הוא יאמר, 'אני מוותר... ושולח משהו במקומי שייקח את הכסף'?"

והוסיף ואמר, "האם ייתכן דבר כזה? אני מרוויח מיליון דולר בשיעור הזה. איך אתם רוצים שאוותר על זה ואשלח משהו אחר במקומי?" מכאן הבינו התלמידים, שיותר אין מה לדבר עם הרב על שבתות, ויותר מכך הבינו מה גדולה מעלת "זיכוי הרבים".

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו של מוך הגאון המקובל חכם בניהו שמואל שליט"א על רבותיו חכמי ישראל 'שרפי הקודש' ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

רבי בן ציון אבא שאול זצוק"ל

ראש ישיבת "פורת יוסף" ובעל מחבר ספר "אור לציון"

דבקותו של חכם בן ציון בעמל התורה הקדושה היתה לאין שיעור, מספר מורנו הרב שליט"א שהיה אומר לתלמידיו "אם אתם לומדים אצלי, ובלילה אתם לא חולמים

את הקושיות והתירוצים, ואת לימוד

הגמרא, סימן שלא למדתם טוב. אם

אתם לומדים טוב, אתם

צריכים בלילה,

כ ש א ת ם

י ש נ י ם ,

לחלום מה

למדתם ביום.

כל זמן שלא

חלמתם את הלימוד,

סימן שהראש שלכם

אינו ממש בסוגיא.

אתם לא נמצאים

כפנים". כשאדם

לומד, צריך ללמוד

טוב, ועל כל דבר צריך

לעשות בחינה.

ראש הישיבה, רבי יהודה צדקה זצ"ל,

היה אומר על רבי בן ציון אבא שאול

זצ"ל, שהוא ענוותן כהלל. כל הזמן ראשו כותרה

ודבקות עצומה בה' יתברך, אך כלפי חוץ הוא

מתחכם להראות שאינו אלא אדם רגיל

שבשגרה.

זכורני שפעם נסענו עם מוך חכם בן

ציון לאתרא קדישא מירון, ונעמדתי

נוכח ציונו הקדוש של הרשב"י

והתפללתי בדביקות במשך שעה

ארוכה. לאחר שסיימתי את תפילתי פנה

בן ציון". מורנו הרב שליט"א הסכים לרעיון, הרב תפלינסקי דאג לאוטו גדול, אשר אמורים לשבת בו רק הוא ומורנו הרב שליט"א.

"בשביל מה הכאת אוטו גדול כמו אוטובוס?" שאלו מורנו הרב שליט"א.

"כדי שיהיה רושם גדול בשמיים!" ענה ר' חיים.

"אך זה עולה לך הרבה כסף..." העיר רבינו.

וכך, נסעו הם לרבי מאיר כיום שישי בבוקר אחרי הנץ. והגיעו בשעות הבוקר המוקדמות

רבי מאיר היה באמצע לימוד 'שניים מקרא'. סיפר מורנו הרב שליט"א, שהוא מעולם בחייו לא שמע קריאה כזאת, עם חשק ושמחה, מילה במילה. והשניים ישבו וחיכו כשעה בחוץ, כדי לא להפריע לרב בקריאתו.

כשסיים רבי מאיר את כל הפרשה, כולל ההפטר, נכנסו השניים וסיפרו לו על חכם בן ציון.

כשנכנסו אל רבי מאיר, הוא אמר לרבינו, "תתפללו עלי, לא קראתי 'שניים מקרא'. בקושי פחותה על הגחלים...". אמר לו מורנו הרב שליט"א, "כבוד הרב, אף פעם לא שמעתי כזה 'שניים מקרא'...". הגיב רבי מאיר, 'לא, לא. היום לא קראתי... לא הרגשתי טוב...".

השיבו מורנו שליט"א מי יתן ונזכה אנחנו לקרוא כמעט מן המעט ממה ששמענו קודם...

משם המשיכו הרבנים ונסעו גם אל ה"בבא סאלי", וכרוך השם, למרות תחזיות הרופאים, התאווש חכם בן ציון והרגיש טוב יותר.

עם הסבא ר' שמואל יששכר אביו של ר' שלום שמואלי זצ"ל. בתמונה עם יבלחט"א הרב בניהו שליט"א ור' שלום (עומד בצד).

שרבי קדוש

לתשב"ר על פי הנחייתו של מן חכם בן ציון זצוק"ל. הוא היה בא עם ההסעה ולקח את חכם בן ציון מביתו אל הישיבה, וגם אני הייתי מצטרף בהמשך הדרך ועולה על אותה ההסעה. זכורני שבאחד הימים כאשר זיכני ה' יתברך לפתח את הכולל החשוב של ישיבת המקובלים "נהר שלום", פנה אלי מן חכם בן ציון ואמר לי "בניהו, אתה יודע ברוך ה' אני יכול להזעיר על עצמי שמעולם לא גזלתי ולא גנבתי ואפילו בספק ספיקא של גזל". כששמעתי זאת תמהתי מאוד בליבי, הרי פשיטא ופשיטא ולא יעלה על הדעת שחכם קדוש כרבינו לא גזל אפילו בספק, ועוד תמהתי מדוע פנה דווקא אלי לומר לי כזאת? אולם לאחר זמן הבנתי את כוונתו, כאשר שמע שהנני מתעתד לפתוח כולל, ויהיו בידי כספי ציבור, אזי יבוא היצר עם ק"ץ טעמים של הוראות היתר, מה יהיה גובה משכורתך וכיצד תפרנס את משפחתך...? וכן על זה הדרך... ולשם כך אמר לי רבינו מילים טהורות אלו, שבאמת אינו דבר פשוט שאדם יוכל להעיד על עצמו עדות נאמנה וודאית שכזו...

כח הצדיקים

סיפר מורנו הרב שליט"א, שכשחכם בן ציון זצ"ל קיבל לפני ארבעים וחמש שנה אירוע מוזי, היה זה ביום חמישי. בערב, כליל שישי, וראש הישיבה ערך סדר לימוד לרפואתו.

בבוקר, אמר ר' חיים טודרוס תפלינסקי לחברים, "בואו וניסע לרבי מאיר אבוחצירא, נדבר אתו על חכם

מוחל וסולח". ומוסר רב יש ללמוד מכך שלא היה אצלו מושג שילך לישון ללא חשבון נפש וללא לחשוב איך היה היום, מה עשיתי, עם מי דיברתי, במי פגנתי.

ענוה גדולה מכולם

מו"ר רבי בן ציון אבא-שאל זצ"ל אהב מאוד את הגאון המקובל הצדיק רבי מאיר אבוחצירא זצוק"ל, ומידי פעם היה נוסע אליו. באחת מן הפעמים שנסע לאשדוד לבקר את 'בבא מאיר' זצ"ל, שאל אותו האדמו"ר כשנכנס, "מה שם כבודו?"

"בן ציון", הוא ענה.

"זמה כבודו עושה?" שאל 'בבא מאיר' זצ"ל.

ענה לו רבי בן ציון, "אברך אני בישיבת 'פורת יוסף'".

עם חכם עובדיה וחכם יהודה צדקה זצוק"ל

"זמה אתם לומדים?" המשיך 'בבא מאיר' ושאל. "בכתובות דף י"ח, ע"ב, 'העדים שאמרו כתב ידינו הוא זה וכו'', ה' השיב רבי בן ציון.

נענה האדמו"ר ואמר, "הלומד לשמה, הגמרא במסכת כתובות אומרת עליו, 'בעצתך תנחני ואחר כבוד תיקחני' - ר"ת 'כתובות'".

ואז התחילו לפלפל בסוגיא הנ"ל, ובסוף הפלפל אמר מה שחידש הגאון ראש הישיבה, רבי עזרא עטיה זצ"ל. האדמו"ר נהנה מאוד מפלפולו של רבי בן ציון ומחידושו של רבי עזרא עטיה, ונפרדו לשלום. לימים, נסעו כמה אברכים מישיבת 'פורת יוסף' לבקר את האדמו"ר, וכשנכנסו אליו, שאל אותם מיהו האברך הרב בן ציון, ענו האברכים ואמרו, "הוא אינו אברך, אלא אחד המיוחד מראשי הישיבה".

'בבא מאיר' התפעל ביותר ממידת הענוה שלו, וכבר אמרו חז"ל (ע"ז כ:): ענוה גדולה מכולם.

נקי כפים

ידידי וחברי לספסל הלימודים בישיבה, רבי שלמה כהן שליט"א, זכה להקים תלמודי תורה

היכול מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

דיני מתנות לאביונים

פורים עצמו, אבל לכתחילה אין לעשות כן, משום שיש כמה ספקות בדבר (אור ההלכה מועדים עמ' תע"ז-תע"ח).

מי שהבין כסף לצורך עני מסוים האם יכול לתת את הכסף לעני אחר?

יכול לתת לעני אחר, אבל לא יפחות מהסכום שחשב (יורה דעה ח"ו סי' נ"ב).

דיני משלוח מנות

מה הטעם של משלוח מנות?

דעת תורת הדין (ס' ק"א), שמשלוח מנות הוא כדי שיהיה לכל אחד סעודת פורים.

ודעת מנות הלוי (לר' שלמה אלקבץ), שמשלוח מנות הוא כדי להרבות אהבה ואחוה, וכן לכאורה מבואר ברמב"ם (הלכות מגילה פ"ב הלכה י"ז) שכתב, "מוטב לאדם להרבות כמתנות לאביונים מלהרבות בסעודתו ובשלוח מנות לדעיו" משמע שהענין זה לשלוח לדעיו לשם להרבות אהבה ואחוה.

הנפק"מ בין הטעמים

א' האם צריך דווקא אוכל ויש אומרים דווקא מבושל, או אפשר כל דבר שמרבה אהבה ואחוה (אור ההלכה עמ' תפ"ג).

ב' האם צריך שהמקבל ידע מי הענין, או העיקר שיהיה לאותו האדם אוכל לסעודת הפורים (ילקו"י פורים מהדורת תשע"ב עמ' ת"ב).

ג' האם צריך דווקא מנה מיוחדת, כיון שלטעם של מרבה אהבה ואחוה אם יתן מעט יכול להוידר את האהבה ואחוה, או כל אוכל יוצא ידי חובה ובלבד שיהיה שיעור סעודה.

ד' האם יש ענין לתת גם למי שיש לו עליו טינה שכך משרה אהבה ואחוה, או שאין ענין, (שהרי מבואר במגילה שהבין אמר עם מפורד ומפורד בין העמים וגומר על עם ישראל גורת שמד ואסתר אמרה למרדכי לך כנוס את כל היהודים שע"י שיהיה אהבה ואחוה בעם ישראל תבטל הגזירה).

ולהלכה יש להחמיר לקיים את שתי הטעמים.

מה נקרא מנה?

נחלקו הראשונים, האם משקה חשוב כגון יין נקרא מנה,

ומעיקר הדין יוצא ידי חובה, וכדי לצאת גם לשיטת ר' חננאל יתן שתי מנות אוכל, (אורלי"צ ח"ד עמ' של"ט, חזו"ע עמ' קכ"ד) וצריך ליתן מאכל שהמקבל יאכל אותם, ולא דברים שאינם בריאים שידוע שהמקבל לא יאכל, ועדיף ליתן מאכל שהמקבל ישמח בו, ואם נותן קפה או תה וכיוצא בזה, יש בכך מחלוקת (המג"א סי' תצ"ה סע' יא, א"ר שם ס"ק ח', שצריך ראוי לאכילה מיד, ופ"ח שם ס"ק ד' שלא צריך ראוי לאכילה מיד) ועדיף לתת מאכלים שראויים לאכילה מידית.

האם מותר לתת משלוח מנות לאדם שאינו שומר תורה ומצוות?

בעלמא אסור לתת לאדם שאינו שומר תורה ומצוות, כיון שהוא לא יכיר והוא עובר על "לפני עיוור לא תתן מכשול" וכתב האורלי"צ (ח"ד עמ' שמ"א) שאם אין לו ברירה כגון שיכול להגיע ליד איבה או קפידה וכדו' מותר לתת לו, ואם לא ידעה איבה או קפידה וכיוצא בזה, יש לדון בדבר.

מבואר ברמב"ם (הלכות מגילה פ"ב הלכה י"ז), מצווה להרבות כמתנות לאביונים יותר ממשנה ומשלוח מנות, שהוא נדמה ל-ה' יתברך, שמראה רחמנות שאוהב ועוזר לאביונים.

נאמר במגילה (פ"ט פס' כב), "ומתנות לאביונים" ולמדו מכאן חז"ל (מגילה ז.) שלכן צריך שתי מתנות לשני אביונים, דהיינו מתנה לכל אביון.

מי נקרא אביון?

דעת האורלי"צ (פ"ח הל' ב), שכל מי שהכנסתו אינה מספיקה למחיתו, כגון שצריך לקחת חלק מהכנסתו להחזיר חובות ואין לו חסכון נקרא אביון, [והרבה מהאביונים בגדר זה], ודעת הגרי"ש אלישיב (מבוא בספר שערי ימי פורים עמ' נ"ט), שמי שאין לו כסף כדי פרנסת שנה אחת נקרא אביון, ויש לדון, באדם שיש לו כסף שמור לחתונת בנו, והוא לא משתמש בו, האם הוא נחשב אביון או לא.

מה הביאור של כל הפרשנות נתנים לו?

יש שרצו לומר שחוב מתנות לאביונים הוא שכל מי שפושט ידו נותנים לו, ויש שרצו לפרש שהחוב הוא לתת לשני אביונים ואם יש לו אפשרות לתת עוד לתת חייב לאחר מכן לתת לכל מי שפושט, והביאור הנכון הוא שחוב מתנות לאביונים הוא לתת רק לשני עניים ממש ויש עוד דין של כל הפושט יד נותנים לו שהוא שהגבאי צדקה לאחר שאספ מעות פורים לא יכחישו בין מי שפושט ידו אלא יתנו לכל מי שפושט ידו.

כמה שיעור מתנות לאביונים?

מעיקר הדין, אם נתן פרוטה יצא ידי חובה, אבל בימנו שאין ערך לפרוטה, צריך לתת סכום העין, ובפרט למבואר שמתנות לאביונים הוא כדי שיהיה לו סעודת פורים, לכן יתן מנה מיוחדת, והרצפה להודו, יתן כדי מנת כשר עם לחם שהוא בערך 50 ט"א, ויתן לשני אביונים, ויצא ידי חובה (חזו"ע עמ' קס"ו).

מי חייב לתת?

דעת האורלי"צ (ח"ד עמ' שלט), גם ילדים וגו' שסומכים על שולחן אביהם חייבים כמתנות לאביונים אם יש להם, ואם אין להם לא חייבים, ויש חולקים, ולכן יתן האב לבנו שיכול לקיים את המצווה, וילדים כגונים פטורים, והרצפה להודו את בניו תבוא עליו ברכה.

נשים חייבות כמתנות לאביונים, יש אומרים שצריך שהבעל יקנה לה את המעות לפני שנותנת, אבל מעיקר הדין אינו צריך.

גם אביון שאין לו מה לאכול, חייב כמתנות לאביונים, ואסור לו לומר לחברו שהוא נותן לו ע"מ שיחזיר לו, אלא יכול לדמוז לחברו, ואם יחזיר לו, יחזיר, ואם לא, לא כמו שמצינו בגמ' שהיו מחליפים כניהם את המתנות.

האם מותר לתת מתנות לאביונים מכספי מעשר?

את עיקר המצווה אסור לתת ממעות מעשר, אבל אחרי שנתן את העיקר, יכול להוסיף ממעות כיד ה' הטובה עליו (חזו"ע עמ' קע).

האם יכול לתת לפני פורים?

לכתחילה צריך לתת דווקא ביום פורים עצמו, ואם לא יכול לתת ביום פורים, יכול לתת לת"ח, ויאמר לו שלא יזכה בהם עד ליום

מעשרה בירחור

שאלות אקטואליות מבית הדין

בענייני חישן משפט

בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן

שליט"א

מאבירי מוסדותינו

המגילה שנגנבה

אפרים המעוניין לרכוש מגילת אסתר פנה לסופר סת"ם, הלה נתן לו מגילה במחיר חמשת אלפים שקלים. אפרים הביע את נכונותו לקנות את המגילה במחיר זה, וגם העביר לו חמשת אלפים ט"א אך התנה עם הסופר כי הוא מעוניין להראות את המגילה לרב בית הכנסת, ורק אם הרב יאמר שכך שוויה הוא קונה את המגילה, אלא שכשהרב ראה את המגילה אמר לאפרים כי לדעת המגילה לא שווה סכום כזה יקר, אפרים התקשר לסופר וסיכם איתו שכיום ראשון יחזיר לו את המגילה כיון שאינו מעוניין בה, כנגד זה הסופר ביצע שוב העברה של הכסף לחשבונו של אפרים, כליל שבת אירעה פריצה לביתו של אפרים ויחד עם חפציו היקרים נגנבה גם המגילה, תובע הסופר את אפרים תחזיר לי את המגילה או שתשלם לי את מחירה, פנו שניהם לרב לדעת האם צורך הסופר בטענתו.

תשובת הרב: אפרים פטור מלשלם לסופר על המגילה.

הנימוק: כבשלוחן ערוך (סימן ר סעיף יא) מבואר שאדם הלוקח מבית האומן כלי החביב עליו והוא חפץ לקנותו כדי לבחון אם טוב בעיניו לקנותו, כל זמן שהחפץ אצלו הוא חייב בתשלומי החפץ אפילו אם החפץ נאנס, אבל מרגע שגילה דעתו לפני המוכר שאינו חפץ בו, נחלקו הראשונים האם דינו כשומר שכר וחייב על גניבה ואבירה [ושכרו הוא ההנאה שהיה בידו להחליט אם לקנות את המגילה או לא]. או שדינו כשומר חנים ופטור על גניבה ואבירה, השו"ע הביא את המחלוקת ופסק שדין שומר חנים יש לו, ולפי זה אין אפרים צריך לשלם על המגילה שנגנבה ממנו. אילו הסופר לא היה מחזיר לאפרים את הכסף, היה אפרים מפסיד את כספו, כיון שהשו"ע הביא את דעת הראשונים שהוא כשומר שכר, ואע"פ שלא פסק כמותם, יכול הסופר לטעון קים לי כהדעה הראשונה שהביא השולחן ערוך שדינו כשומר שכר וחייב לי על המגילה, וכיון שהוא מוחזק בממון לא היינו יכולים להוציאו ממנו.

לזכרון עולם במיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אהרון
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

עם ישראל ניצל בכח הביטול המוחלט לחכמי התורה

כל אדם אשר יתבונן במגילה, יראה שכל גס הצלוק של ישראל היה מכח הביטול המוחלט של עם ישראל למנהיג הדור מרדכי היהודי. אולם הביטול המוחלט של עם ישראל למרדכי, אינו מובן מאליו כפי שנראה לנו, ואין פשוט הדבר שגם אנחנו היינו זוכים לביטול כזה, כפי שעם ישראל התבטל כחרס הנשכר כלפי רבם - מרדכי היהודי, ונסכיר את הדברים:

תשע שנים לפני שנמנהג הגזירה הנוראה על עם הקודש, להשמיר להרוג ולאבד את כל היהודים, מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד, הלכו יהודים להגות מסעודתו של אותו רשע, כמובן שהיו להם תירוצים למכביר, מדוע הם עושים מעשה חמור זה של התנפלות לרשעים, 'שהרי כל האוכל שיחולק בסעודה יהיה כשר למדרוך', 'אנו רוצים שלמלך יהיה יחסים טובים עם היהודים' וכדו', מ"מ **בזמן הסעודה כחו החושים של העם היושב בה, עד כדי כך שגם בראותם את המלך אחשוורוש משתמש בכלי המקדש הקדושים, ומחללים, החליטו בתנפנותם, לשותק למעשה פשע מורשע זה, וכאשר ראו זאת עוד ועוד, כבר כחו החושים וההתקוממות על זה ככתה.**

ולאחר תשע שנים, כל היהודים הנמצאים בשושן כורעים ומשתחוים להמן, הם לא רוצים לעורר עוד זעם וגזירות קשות על היהודים לכן הם מקיימים גזירה זו של המלך ללא אומר ודברים, ועוד שהיה בידם כל מיני נימוקים הילכתיים, מדוע יש להקל באופן של פיקוח נפש, אם אינו ממש עבודה זרה, ומנגד, מרדכי היהודי מעלה את קצפו של המן, בכל יום אשר רואה המן שאין מרדכי כורע ומשתחוה לו,

וכמוכן שמרדכי ידע שאם ישתחוה להמן הרי הוא ירד חלילה ממדרגת הרוחניות, ועל ידי זה המן הרשע עלול להתגבר על כל ישראל, ואין כאן המקום להאריך בעניין זה. מכל מקום כאשר נמנהג הגזירה של המן להשמיר ולהרוג את כל היהודים, מגיע מרדכי הצדיק לעם ישראל, ואומר להם 'דעו נא, שכל אסון העתיד, תלוי רק בחטאיכם שהיה לפני תשע שנים'. אם היה דבר זה כימינו, ודאי שהיו רבים קמים וצועקים על מרדכי, 'אתה הוא מרדכי שהעלת את חמת המן עד להשחית', 'אתה הוא המחמיר שלא להשתוות, אתה הוא המיושן, ולא מבין את ענייני הדור', 'אתה הוא שלא מוכן להחליף את הפלאפון שלך לפלאפון מתקדם... אתה הוא שלא מוכן שילכו לצבא... ואתה הוא הגורם לכל הצרות, מדוע כעת אתה קם עלינו לומר שכל זה מחמת איזה עוון שהיה לפני תשע שנים',

ובמציאות חן בעיני מלך מלכי המלכים הקב"ה, ולא זולת זה כלל, ועל כן קיבלה היא על עצמה גם כן לצום ולעורר את מידת החסד של ע"ב שעות של צום ככדי שהקב"ה יקם עליה, ובכח זה זכתה להציל את ישראל.

וכל זה לא ניתן להשיג אלא מכח האמונה השלימה והפשוטה בהי"ת, שהאמונה היא ההיפך של קליפת עמלק, שהוא הבחינה של הכפירה ורדיפה אחר תאוות וענייני העולם הזה בלבד, ולא לדרוף אחר הרוחניות בר מינו, ועל כן אנחנו מוצאים גם במגילה שמרדכי היהודי ביטל ביטול גמור את התאוות הגדולה של תאוות הממון, וכפי שמצינו שבמגילה נאמר ג' פעמים 'ובכיוון לא שלחו את ידם', לפי שמרדכי לא רצה כלל שיאספו ממון אלא רק לשם ה' בלבד (ובזה תיקן את מעשה שאול אשר חמל על הצאן וכו').

לבטוח רק בשם ה'

למה אסתר הזמינה את המן לסעודת אחשוורוש? שלא יאמרו אחות לנו בבית המלך ויבטחו בה אלא יבטחו רק בה'. כידוע שיש זמן הנקרא "אילת השחר", ויש זמן הנקרא "עמוד השחר", בזמן אילת השחר יש את שיא החושך, וזמן אילת השחר הוא בין שעה לעשרים דקות לפני זמן עלות השחר. בזמן זה של בין "אילת השחר" ל"עמוד השחר" תלמידי רשב"י רבי חזקיה ורבי יוסי הלכו בדרך וראו "אילת השחר" ואמרו שזה הסימן לאור שיבוא, לפי שעתה הגיע החושך לשיאו.

וידוע מה שכתוב "אימתי יבוא בר נפלי" (מלך המשיח) אמר ל' "מאי בר נפלי, בן נפילה". וצריך להבין מדוע כך קוראים למלך המשיח, אלא ביום שיתקיים "הקם את סוכת דוד הנפלה" בשעה שרואה קשיים ונפילות, אם יחזיק האדם באמונה שלמה יראה ישועה. מה צמח עד שלא מרקוב בארמה לא מצמיח, כך גם בעניין הישועה לאחר הקשיים והנפילות מגיע הגאולה.

מסופר על עני שבא לעשיר ונתן לו העשיר סכום כסף מועט, שאלו העני מדוע לחברי נתן סכום כסף גדול, ענה לו העשיר לפי שאתה אוסף מהרבה עשירים אין כל בטחונך בי, אולם העני הראשון ראתה הבושה על פניו וידעתי שלעולם אינו מבקש מאחרים, לפיכך נתתי לו כל צורכו. וזהו ענין הפורים שעם ישראל התייאר מלבנות את בית המקדש וחזרו לגולה, ולא זאת בלבד אלא שאחשוורוש השפיל את קדושת המקדש ונשחמש ככלים הקדושים ולבש בגדי כהן גדול, דווקא מנקודה שפלה כזו משם צומחת הישועה. ועל כן אסתר רצתה לוודאות שאין עם ישראל תולים ביטחונם בה כלל, ואפילו לא באחוז אחד, לפיכך הזמינה את המן ביום הראשון בלא להרע לו למען יכנס בטחונם רק בהי"ת.

זאת ועוד שהיו לנו כמה תירוצים הילכתיים ומדיניים שהיינו צריכים ללכת ולאכול את האוכל הכשר שהיה שם!

אולם עם ישראל הלכו עם האמת, ולא היו נעושים עם גאוות לבם, אלא התבטלו כחרס הנשכר לרעתו של גדול הדור מרדכי הצדיק, ורק על ידי זה הייתה תשועתם. והדבר פשוט וברור! שתשועתם של ישראל אינה תלויה בכח הגשמי, אלא בכח הרוחני בלבד, ועל כן אנחנו מוצאים שמרדכי היהודי גם בזמן של שיא הגזירה, בידעו שהמן מלא עליו בחימה גדולה, עדיין היה שליו והיה מרוכז כל כולו בלימוד התורה, כמו שמצינו שהמן הגיע לבית המדרש שהיה לומד בו מרדכי, וחשב מרדכי שעתה בא המן לקחתו למיתה, אולם הקב"ה סובב שהגיע המן לקחתו להרכיבו ברחובות שושן ולצעוק לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך מלכו של עולם חפץ ביקרו.

וכמה היה עסוק מרדכי באותה שעה? בעניין מנחת העומר, ובאה מנחת העומר ודחתה עשרת אלפים ככר כסף, הדבר הרוחני דוחה את הדבר הגשמי. **והמתבונן בזה יראה את גדולתם של ישראל, בזמן של מתח גדול וסכנה המרחפת על ראשיהם הרי הם מתרכזים לעמול בתורה הקדושה, שבכח עמל התורה יש את ההצלה הגדולה של ישראל.** וכפי שכתוב בגמ' (מגילה ג.) על יהושע בן נון 'זילן יהושע בעמק' מלמד שלן בעומקה של הלכה, כלומר לילה לפני שיוצאים למלחמה עצומה נגד אויביהם הרי הם מרוכזים בכח אמונתם המוחלטת בעיון לימוד התורה הקדוש בתוך העומק של ההלכה.

וכמו כן, אנחנו מוצאים אצל אסתר המלכה שהבינה היטב שרק הרוחניות היא תגבר, ולא יועילו ההשתדלויות הגשמיות, שהרי אסתר אמרה למרדכי 'צומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלושת ימים לילה ויום, גם אני ונערותי אצום כן ובכן אבוא אל המלך' וכו', אסתר המלכה יודעת, שלאחר צום של שלושה ימים יצונו לא ישראל בה כוחות ועוז להגיע אל המלך ולמצוא חן בעיניו, מחמת שיחכשח כוחה בימים אלו וכח דיבורה לא יהיה מסודר ונאה, ועם כל זה מחליטה היא את ההחלטה האמיתית, 'הכל תלוי רק ברוחניות

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל	גיל בן אסנת	טל בן מדי	אליהו בן סאלמה	ורד בת יסמין	איל בן יסמין	שילה בן נטלי חיה
ירמיהו בן ויקטוריה	מאיר בן מדי	מושה אליה בן נעמי	לתרומות והנצחות	03-5520004	מרדכי בן נטלי חיה	יניב בן משה

פריטים טמונים לפרשת כי תשא

"ומשלוח מנות איש לרעהו"

שמוליק החמוד הלך להביא לחברו משלוח מנות, בדרך נפלו הממתקים מהמשלוח. עזרו לשמוליק למצא את הפריטים הבאים:

רשימת הפריטים:

1. שתי סכריות על מקל.
2. חבילת שוקולד ושני כדורי שוקולד.
3. חבילת דבוני גומי.
4. ופלים.
5. סכרית מקל סבא צבעונית.
6. חבילת סכריות צבעוניות.
7. בקבוק יו קסן.
8. בקבוק מיץ תפוזים.
9. חבילת מרשמלו.
10. שקית ביסלי.
11. שתי שקיות במבה.
12. חטיף פיצה.
13. ביגלה.
14. מפינס.
15. און המן.

האם תוכלו

למצוא

את כולם?

בהצלחה!

מצא את ההבדלים

"קריאת המגילה - מצאו את ההבדלים!"

בית הכנסת מלא בשמחה, הילדים בתחפושות, הרעשנים מוכנים - זהו ליל פורים!
בתמונה מסתתרים הבדלים קטנים ומפתיעים - האם תוכלו למצוא את כולם? בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה - בהצלחה!

דברי תורה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

בעניין לבסומי בפוריא עד דלא ידע

פשוו לו שמגיע לו הכל, ואף אחד לא יערער על כך, כי הוא בטוח בעצמו, וגאוותו היא בעצם מפלוש.

ועל ידי שמתעלה האדם בדבקות בה' מכת האמונה הפשוטה והאמיתית, הרי הוא זוכה להגיע למקום עליון של דביקות בהי"ת, שהוא המקום שצריך להגיע אליו בכל יום בזמן קריאת שמע, בשעה שאומר את המילה 'אחד' ומבטל את כל העולמות כלפי הי"ת, שהוא שולט ומחיה בכל רגע ורגע את כל העולמות כולם, הגשמיים והרוחניים, ומכלעדי אורו יתברך אפילו רגע אחד הכל בטל ומבוטל כלא היה, ובכח מחשבת 'ביטול הכל' אליו יתברך' הרי הוא יכול למשוך אור של תשובה והתקרבות לה' מרוב שמחה ותשוקה, מה שלא יכול למשוך אפילו ביום הכיפורים. וכמו שזכר עם ישראל בזמן הנס הגדול שהי"ת עשה עימם על ידי מרדכי הצדיק, והראה להם את חיבתו הגדולה אליהם לחזור בתשובה שלימה, ולהיות כלי ראוי לכסוף אל התורה מגדל תשוקתם ותשובתם מאהבה, עד אשר חזרו וקיבלו את התורה מאהבה.

וכאשר אדם זוכה להיות בדרגה גבוהה של דבקות בהי"ת, הרי ממילא כל העולם כולו בטל אצלו כלא היה, ואין לו כל חפץ בנפשו והכלי העולם הזה כלל בלתי לה' לבדו, ואין הוא צריך לעבוד על עצמו לבל ירצה את מותרות העולם והנאותיו, אלא לית אתר פנוי אצלו לרצונות של העולם הזה, אחר שכל רצונותיו מלאים עד אפס מקום מהכסיפה והחשק והשמחה והדביקות בהי"ת וכתורתו הקדושה ומידותיה הנעלים.

ולכן פורים כפיפורים, לפי שבעתיקא תליא מילתא' דהיינו שעם ישראל ירדו למקום נמוך מאוד על ידי שאכלו מסעדות של אותו רשע, ולא היו יכולים לצאת מתוך מקום נמוך זה אלא בכח גדול ד'עתיקא קדישא' אשר מאירה אור גדול ביום קדוש זה בעטרת יסוד דאבא, והוא מאיר בכל העולמות שתחתיו, ויש שמחה גדולה בעליונים ובתחתונים, כפי שידוע ככל שהניצוצות נמצאים במקום יותר נמוך, כך חייבים כח יותר גדול לצאת,

ולכן חייבים לעורר את הרחמים הגדולים ממידת האריך, לפי שגם אדם שידוע מהו החושך ומה הוא רעת התאוה, קורה הרבה שגם הואשנפל בשעת הניסיון, וגם אם הוא אדם שיכול לכתוב ספרים על רעת התאוה, ואף שיש לו קניין החכמה מדוע לא נכון ללכת אחר תאוות לבו, מ"מ כיון שכח תוקף התאוה היא חזקה ומגיעה מכח דקלי', ועל כן צריך אור יותר חזק והיינו 'הארת אריך', שהוא כח של דבקות ואהבת ה' ללא גבול כדי לבטל את התאוה, אולם ספירת החכמה אינה תמיד מבטלת תאוות אלו, כלי השכל לא תמיד מתגבר על הכח של כתר דקלי', ולכן מלבד שצריך להגביר חכמות בידיעת העניין בפשטו וסודותיו בכדי שיעורר לו הדבר לגבור על רצונותיו הגשמיים, מ"מ צריך בנוסף גם את אור הכתר, והיינו הדבקות העצומה שמעל המחשבה של האדם כחיות הנוהמות ביער, צעקה פנימית 'באתערותא דליבא' מעומק הפנימי כעניין וזעק מרדכי זעקה גדולה והיא בחינת כתר ונועם עליון. וזהו הבחינה של חצר המלך הפנימית, פנימיות דקדושה.

וידוע מה דאיתא בגמ' 'שית אלפי שני הוי עלמא' – ששת אלפים שנה הוא העולם, ומסביר הלשם שאף שבאלף השביעי שיתבטלו כל החגים, אבל חג הפורים ויום הכיפורים לא יתבטלו בו, וזהו כוונת המדרש באומרו שפורים לא יתבטל וי"א שגם יום הכיפורים לא יתבטל, דהיינו בחינה זו של האלף השביעי, ואילו באלף השמיני יתבטל גם יום הכיפורים ויישאר מהחגים רק הבחינה של יום חג הפורים.

(כמוכן שהבחינה של סדר הימים והזמנים, הוא דבר עמוק שאין לנו הבנה בו, וכמוכן שהכל הוא באל אחד יחיד ומיוחד, ואף שמדברים בהם כאילו מדברים על כ' בחינות וכאילו הפרצופים הם נפרדים חלילה, מ"מ הכל הוא אחד בעצם העניין. לפי שבעולמות העליונים ישנם כמה אופנים של עליות העולמות ותיקונם, יש בחינה שמתעלה העולם התחתון ונעשה כנגד כל העולם העליון, ויש בחינה אחרת שמתעלה העולם התחתון רק כנגד ג' ספירות הגה"י שבו, ויש שמתעלה כנגד המלכות שבו, ויש שמתעלה רק כנגד" דמלכות שבו, וכן הלאה פעמים כנגד ז"ת כלכד, ופעמים כנגד כל עשר בחינותיו, אכן גם ככותבינו זאת אין אנחנו עצמינו מכינים מה כתבנו).

ומ"מ לפי מה שהתבאר, מוכן מה שכתוב באר"ל 'שלא היה חג ומועד שנתגלה בו קדושה כזו בעולם, לפי שענין חג הפורים הוא ענין של היפך הטומאה של עמלק, המסמל את הכפירה ורדיפת תאוות העולם, ובחג הפורים מכערים אותם מן העולם, ומוחים את שמם מתחת השמים בכח הקדושה והאמונה בחוש, כאשר רואים את הניסים והנפלאות שעשה הי"ת עימנו, ושהוא יתברך שולט בכל העולם כולו ובכל מחשבות בני האדם, ושוראים שלב מלכים ושרים הוא רק ביד ה', שהוא יתברך זורע מחשבות בלבבם, ואינם תלויים ביד עצמם אלא ביד מי שאמר והיה העולם.

וזהו ענין 'עד דלא ידע', כי כאשר האדם מגיע לאמונה שלימה, ומגיע להבנה שאין הכרח בין האויב הגדול לאויב הגדול, אז הוא שמח באמונה שלו, ומבין שהכל תלוי רק בו יתברך, ולכן צריך להתחיל את השמחה של האמונה מתחילת חודש אדר, בכדי שחג הפורים יגיע לשמחה של אמונה שלימה ורצון למסירות נפש למענו יתברך הנובע מתוך אמונה חושית ואמיתית שעולה מעל הדעת, ולכן צריך להשתכר בכדי לעלות מעל הדעת, שאז מתגלית האמונה והאהבה הפשוטה שמעל הכל, והיא גם הכח של המסירות נפש הפנימי להי"ת, ולא ניתן לגלות עד כמה יש באדם אהבת ה' אלא רק ע"י הסתלקות הדעת, כיון שיש עלינו הרבה מסכות, ואנחנו בעצמינו לא מכירים את נכחי נפשנו ורצונותינו האמיתיים, ואם היה בנו רצון גדול לאהבת ה' אזי כבר היינו בתשובה שלימה לפני הי"ת. וא"צ לדבר על אדם שחושב עצמו שהוא כבר בתשובה שלימה, שגם זה צריך תיקון.

ויש ללמוד מהחן הרשע שחשב על עצמו 'למי יחפון המלך לעשות יקר יותר ממני', ולא חשב שעלול המלכה עם אסתר להפיל אותו, ע"י זה שיראה המלך שהוא לוקח יותר מדי מקום בבית המלכה, או על ידי אופנים אחרים, לפי שבתת-המודע שלו גאוותו היה

ענין 'עד דלא ידע' היינו שהאדם יעלה בדרגה מעל הידיעה והדעת העצמית ויגיע לבחינת הביטול של מחשבתו מרוב אהבה וכיסופין להי"ת בלתי לה' לבדו.

לפני שנגסה להבין את ענין זה של 'עד דלא ידע' נקדים כמה שאלות מפורסמות: ראשית יש להבין מדוע חג פורים יש בו מצוות שמחה 'עד דלא ידע', כלומר אנו מצווים על שמחה מרובה עוד יותר מכל החגים באופן של שמחה פרצת גדר, אפי' יותר מחגים שהם על נס יציאה מטומאת מצרים, והזכות הגדולה של קבלת התורה וכו', ולא עוד, אלא שבמדרש שוחר טוב (משל' פרשה ט) כתוב שלעתיד לבוא כל המועדים בטלים חוץ מחג הפורים, שנא' 'יומי הפורים האלה לא יעברו'. וי"א שגם יום הכיפורים לא יתבטל וכו'. ועוד יש להבין, מדוע כבר מתחילת החודש משנכנס אדר מרבין בשמחה, ואילו בחגים אחרים לא כתוב משנכנס חודשם מרבין בשמחה. ועוד צריך להבין מה הכוונה במילים "עד דלא ידע", הרי דבר זה מתאים לכאורה רק לגויים שאין להם אמונה ויש להם עצבות והרגשת ריקנות, וצריכים לשכוח מעצמם, וזה הפיתרון שלהם, אבל אינו מנהג של יהודים, ומדוע היום הקדוש הזה הוא עד כדי כך. וכן יש להבין מדוע אמרו בגמ' 'ירושלמי (מגילה פ"א) שעתידין כל הספרים של הנביאים וכתובים להתבטל, מלבד מגילת אסתר. וכן כתב הרמב"ם במשנה תורה, ואף שהראב"ד שם התקף את הרמב"ם שאין כוונת הענין כפשוטו אלא הכונה שלא יקראו את שאר מגילות הג"ץ בציבור מלבד מגילת אסתר, מ"מ הרמב"ם סובר שהדברים כפשוטם, ולכן הביאם להלכה ויש להמוה איך כל הג"ץ יתבטלו חוץ ממגילת אסתר. ויעניין כלשם שבו ואחלה (דע"ה ב' דרש ד' ענף י"ב סימן י') ששואל מה כוונת ענין זה שמגילת אסתר ופורים לא יתבטלו ותיקן ששורש המועדים של סדר הזמנים, כפי שידוע אינו כפי סדר הימים שהם הסדר של ששת ימי השבוע ועליהם שבת קודש, אלא הוא סדר בפני עצמו וכפי שידוע כפי חכמי המקובלים שיש מערכת הימים ומערכת הזמנים.

ובכונת דברי המדרש הנזכר שאומר שחג הפורים יישאר לעתיד לבוא, וי"א שגם יום הכיפורים, מבאר עפ"י מה שידוע שכל מחלוקת חז"ל בענייני אגדות אינם מחלוקות כפשוטם, אלא הכל אמת, אלא שכל דעה מדברת בבחינה מסוימת, ובאמת שגם במחלוקות בדברי הלכה כן הוא הדבר שאלו ואלו דברי אלוקים חיים, וכל אחד פוסק להלכה לפי סברתו שסברתו תלויה לפי שורש בחינתו אשר תלוי הוא בה. ומסביר רבינו בעל 'הלשם' שאפשר שכוונת המדרש הג"ל היא כמה שאמר שכל ששת החגים יתבטלו, היינו עפ"י מה שידוע שבת קודש, אלא הוא סדר בפני עצמו ספירות חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, ולעתיד לבא כל החגים יתבטלו, היינו שכל יום מימות השבוע (בסדר הימים הרגילים) יהיה בו את החג שלפי הספירה המכוונת אליו, וכך בכל שבוע ושבוע כאשר יגיע אותו יום יחזור להתעורר בו את אותה בחינה חג כי יהיה הכל אחד, לפי שיהיה בטל לאור קדושת השבת המשפעת על סדר הימים.

מהנעשה בשיבתנו

מעמד הילולת משה רבינו באתרא קדישא דמידן עם מו"ר הרב שליט"א

סגולות לימי הפורים

סגולות לפורים:

- א. מקובל מתלמידי הבעש"ט שבפורים כל העולמות הומה בשמחה וברצון, ויש הארה גדולה מיום רגיל. לכן יבקש האדם על כל עניניו בני חיי ומווני, ויש עת רצון גדולה בשמים. ודמיון בזה את מאמר חז"ל: כל הפרשט יד (דהיינו כל המבקש) - נותן לו כל מה שמבקש. וכתב הרב פלא יועץ שכל המתפלל בפורים תפילתו בוקעת רקיעים. ויש תפילה מתוקנת לדבינו יוסף חיים בעל הבא"ח בספרו לשון חכמים ח"א סימן מ', לאומרה לאחר קיום מצוות הפורים.
- ב. קריאת המגילה בדקדוק היא סגולה נפלאה לפרנסה. 'על מקרא מגילה' עולה בדיוק שמות הקודש של הפרנסה.
- ג. כתב בדרשות החת"ס קבלתי מרבי שקיבל מהגאון בעל שם יעקב. שכל העוסק בתורה בין מגילה רלילה למגילה דיומא, מובטח לו שהוא בן העדה"ב.
- ד. כתב הגאון ר' צבי הירש מזידיטשוב של השתנה ושמח בפורים, כאילו התענה משבת לשבת.

סגולות לתענית אסתר:

- א. יום תענית אסתר יום חשוב הוא למאור, וכתבו בספרים הקדושים דיום סגולה הוא לפתיחת שערי שמים.
- וכתב בספר 'קב הישר' בזה הלשון: "כל מי שצריך רחמים על איזה דבר, ייקח פנאי לעצמו ביום תענית אסתר, ויאמר תחילה מזמור כ"ב בתהילים 'למנצח על איילת השחר', ואחר כך ישפוך שיחו לפני ה' ויזכיר זכות מורכבי ואסתר שכוכותם יעתר לו ה'..." עכ"ל.
- ומי לא יקום ויעשה ויתחנן לפני ה' על כלל ישראל, ועל הצרות הפרטיות, שהרי בודאי כל אחד זקוק לישועה ורחמים, ומהחבטאות של רבותינו על יום תענית אסתר נבין מה גדול מעלת יום הפורים עצמו.

לציבור היקר!

עקב בעיות תקציביות בהדפסת והפצת העלון
החל משבוע זה העלון יופץ
כמתכונת הראשונה בשיבתנו בלבד
ולערינו לא תהיה הפצה בערים אחרות

המעוניינים לקבל את העלון מידי שבוע
ניתן לפנות למערכת

במייל: office@mrbs.co.il עם הכותרת "הצטרפות לקבלת העלון למייל"

או בווצאפ: 053-5520-004

הזכרת!

זכר
למחצית
השנה

"נרגו לתת מעות אלו
לכתי כנסיות
ובתי מדרשות
שבתם מתקיימים
שיעורי תורה
והחוקת אברכים
עמלי תורה"

מעבירים את מעות הצדקה לשיבת המייש"ר

חונכים להרפת של מורנו ורצנו המקובל האלוף
הרבי בנימין שמואל'ל שליט"א

הסכום לאדם 40 ש"ח

ניתן לשלם במעטפה בשיבה, באשראי,
ובטלפון 03-5520004

